68-16

Akbaba

Demirel, «Tarlaları fabrika ile donatıyoruz» dedi. — Gazeteler —

Seçim ekimi!

Bu yıl ümit yılıdır...

17 milyon lira tutarında ikramiye

Ümit yılında Türkiye İş Bankası tasarruf sahiplerine tam 17 MİLYON lira tutarında ikramiye dağıtıyor. Ümitlerinizin bir an evvel gerçekleşmesi için Türkiye İş Bankasında hesap açtırmakta acele ediniz. Daha fazla kazanma şansına sahip olmak için tasarruflarınızın tamamını Türkiye İş Bankasında toplamanızı bilhassa tavsiye ederiz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

(Yeni Ajans : 1571 — 60)

Akbaba

Yıl: 46 Cilt: 14 Sayı: 16 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 10 Nisan 1968

VİETNAM TRAJEDİSİ!

DÜNYA ne kadar küçüldü! Sabah kahvaltısını Yeşilköy'de yapıp öğle yemeğini Paris'te yiyerek, New York'ta bir gece kulübünde viski içmek, dünkü insanın ancak rüyalarını süsleyebilirdi. Jül Vern'i gerilerde bıraktı Yirminci Yüzyıl... Dünyanın dört bucağına kendiniz gitmeseniz bile dünyanın dört bucağı sizin ayağınıza geliyor. Radyo ve televizyon, yeryüzünde olan bitenleri dakikasında size sunuyor. Odanızda sigaranızı içerken, terlikleriniz ayağınızda kahvenizi yudumlarken, Amerika'yı, Rusya'yı, Fransa'yı, Avustralya'yı görüyor, dinliyorsunuz. Afrika'daki uçak kazası, dakikasında evinizdedir... Okyanuslarda batan geminin haberi, dakikasında evinizdedir... Nijerya'da ihtilâl, dakikasında evinizdedir.

Ve Vietnam'daki savaş dakikasında evinizdedir.

İlk defadır ki binlerce kilometre ötede bir harble Türkiye bu kadar yakından ilgileniyor. Yalnız Türkiye mi? Fransa'dan, Amerika'dan, İtalya'dan, İngiltere'den gelen bir gazetenin manşeti, artık Vietnam'dan başka bir konuya ayrılmaz oldu.

Ne oluyor Vietnam'da? Bir yanda Güney Vietnam, Amerika, Yeni Zelanda, Avustralya, Kore askerleri ve öte yanda Kuzey Vietnam ordusu ile gerillası niçin çarpışıyorlar?

Bir millet neden ikiye bölünmüştür?

Soruya cevap vermek için Amerikan Cumhurbaşkanı seçimlerine bir göz atmalıyız. Biliyorsunuz öldürülen eski Başkan John F. Kennedy'nin kardeşi Robert Kennedy Cumhurbaşkanı adayıdır. Bu genç adam yakışıklıdır, meşhurdur, zengindir... Amerika'ya başkanlar, senatörler vermiş soylu bir ailenin içinden yetişmiştir. Gelecek seçimlerde başkanlık koltuğuna en yakın aday görünmektedir...

Ve işte bu genç adam, Güney Vietnam Hükûmet Başkanı, daha doğrusu diktatörü için:

«— Suratına tükürülecek bir insandır..» diye konuşmuştur.

Vietnam diktatörünün adı Kao-Ki'dir. General Kao-Ki, başkent Saygon'da, genç karısı, çirkin dalkavukları, imtiyazlı çevresi, hırsızlık ve soygunculukla milyon üstüne milyon koyan avenesiyle yaşamaktadır. Saygon, dünyanın bir numaralı kumar, fuhuş, kaçakçılık, hırsızlık, zenginlik, sefalet, yolsuzluk şehri olmuştur. Yabancı orduların askerleri ve subayları içindir her şey... Ve harb zenginlerinin saltanatı, fakir fıkara ahalinin acıları üstünde dalgalanmaktadır. General Kao-Ki, işte bu düzenin üstünde bir diktatördür. Bu çekik gözlü, sarı benizli insanın yüzünde görülen, inançsızlık, şiddet, hile ve nefret çizgileridir.

Nitekim, Robert Kennedy'nin ithamına verdiği cevap, galiba bir devletin başındaki adamın yapabileceği en acı itirafların demetidir. Kao-Ki:

— Evet, demiştir, biz kokuşmuş bir idareyiz.

Bir zamanlar bizim de İstanbul'da bir satılık hükûmetimiz vardı. İngilizlere bağlı Padişah ve saray çevresi... Anadolu'da «Yedi Düvel» in askeri silâh çatmıştı. Bugün Vietnam'da olan bitenler, bir vakitler Türkiye'de yaşanmıştır. Biz Türkler, hükûmetin başındaki kişilerin alnında satılmışlık damgası bulunduğu zaman bir milletin başına neler geleceğini biliriz.

Vietnam şimdi işte böyle bir ateş içindedir.

Ve Robert Kennedy, bunun içindir ki Vietnam'ın başında bulunan adam hakkında:

— Suratına tükürülmeli.. diye konuşuyor.

Şekspir:

«— Dünya büyük bir tiyatro sahnesidir, insanlar da bu sahnedeki oyunculardır...» diye yazmıştı. Bir eski Yunan tragedyasındaki ağır hava içinde, Vietnam'ın satılık Kao-Ki'si tiradını söylüyor. Hepimiz onu dinleyen seyircileriz. Satılık General tane tane heceliyor:

«— Evet, bizim idaremiz, kokuşmuş ve çürümüştür...»

Sevgili Akbaba okurları.. Siz bu satırları okuduğunuz zaman oyun devam etmektedir, ve kimbilir daha ne kadar sürecek... Bir gün perde inecek elbet... Ama perde ininceye kadar daha çok kişi öldürülecek, yaralanacak ve kan üstüne kan göreceğiz.

Tıpkı Şekspir'in oyunlarında olduğu gibi...

Barışı korumak ve şerefleri kazanmak kolay değil... Medeniyet ne kadar ilerlese, mesafeler ne kadar küçülse de milletlerin hürriyetleri henüz tehlikededir.

AKBABA

Garip meraklar

Dünya mı acaipleşti insanlar mı, kestirmek pek mümkün değil. Kimi rekor kırma uğruna türlü acaipliklere başvuruyor, kimi de işini gücünü bırakıp, rekortmenlerin listesini tutuyor. Dikkati çekmek için neler yapmamış ki eloğlu! İsterseniz bir kaçını aktarıverelim buraya.

Sipsivri bir direğin üstünde 124 gün oturmakla «Tırmanma rekoru» ihtiyar bir Amerikalıda.

90 günle «El üstünde yürüme rekoru» bir Alman'da.

«Saksafon çalma rekoru» 140 saatle bir Fransız'da...

155 saatle «Plâk çalma rekoru» bir İngiliz'de...

Listede adımız bulunmamakla beraber, yılda 365 günle «Dünya çene çalma rekoru» sanırız bizde!

— Johnson, Vietnam'da bombardımanları durdurdu. —

Vietnam dönüşü!

Altın'a Hücum

ADNAN VELİ

DÜNYANIN belli başlı ülkelerinde «Altına hücum» un başladığı günlerde piyasa büyük bir şaşkınlığın içine düşmüş, kimse, ne yapacağını bilemez olmuştu. Batı'daki «Altına hücum» un etkileri Türkiye'de belirmiş, altın fiyatları her gün biraz artmaya başlamıştı.

Bu artışın sebeplerini incelemek üzere Maliye Bakanı Cihat Bilgehan hemen İstanbul'a gelmiş, Ticaret Odası'nda, altın üzerine iş gören borsacılar ve sarraflarla bir toplantı düzenliyerek, piyasadaki bu çalkantının içyüzünü öğrenmek istemişti.

Toplantıya, piyasanın en tanınmış kişileri dâvet edildi.

Bakan'la, bankerler ve sarraflar arasındaki toplantı, öğleden sonra, Ticaret Odası'nın büyük salonunda başladı. Bakan, uzun masanın en ucuna oturmuş, yanına, Ticaret Odası Başkanını almıştı. Toplantıya katılan sarraflar da masanın çevresine yerleşmişlerdi.

Maliye Bakanı Bilgehan söze başladı:

— Sayın arkadaşlarım!...

Son günlerde yabancı ülkelerde altın borsasında başlayan spekülâtif hareketler, memleketimizde de belirme istidadı göstermektedir. Son bir iki gün içinde, altın fiyatları bizde de yükselmeye başlamıştır. Memleketimizde, altın alış verişine dayanan geniş bir piyasa bulunmadığı için, altının yükselmesindeki sebepleri, bir ekonomik etkiden ziyade fırsattan faydalanma, yâni spekülâsyon sebebine bağlamak gerekiyor. Bu spekülâsyonun da, altın alım satımından kâr kollayan kimselerden kaynadığı anlaşılıyor. Bugünkü toplantımızın sebebi, sadece bu husustur. Ben şimdi, sizin fiyat artışı konusundaki fikirlerinizi öğrenmek istiyorum. Öyle anlaşılıyor ki, son günlerde altın piyasasına, altın alım satımı ile uğraşmayan kimseler de katılmışlardır. Bu hal, ister istemez talebi arttırmıştır.

Bilgehan, Ticaret Odası Başkanının yanında oturan şişmanca adama döndü:

— Siz, ne iş yaparsınız beyfendi?.. dedi.

Adam, ilkin kızardı. Yutkundu:

— Cevahir üzerine ticaret yaparım paşam, dedi.

— Gördünüz mü ya?... Cevahir üstüne iş yaparken ve hiç sebep yokken altın piyasasına giriyorsunuz. Bu yüzden, fiyatlar da oynamaya başlıyor.

— Paşam, ben bilirim ki ticaret serbesttir. Ve ben de üç kuruş altından kazanayım, bir ekmek parası çıkarayım demişimdir. Bilmezdim ki, altın almak yasaktır.

— Yasak değil efendim... Ama, fiyatlarla oynamak doğru değil... Lüzumsuz yere, altını yükseltiyorsunuz.

— Ben duymuşumdur ki, bizdeki altınların içine cıva karışmıştır. Ve bu cıva yüzündendir ki, altın zıp zıp zıplamaktadır.

— Bunu doğrudan doğruya siz yapıyorsunuz. Hükûmet o vakit, altın fiyatlarına tesir edemiyor. Bu memleketin ekonomik düzenini alt üst etmeye sizin ne hakkınız var yani?

— Estağfurullah paşam... Biz kaç paralık adamız ki, altın dedikleri şey, koskoca hökümatın lâfını diynemiyecektir de, bizim lâfımızı diyniyecektir? Ben size doğrusunu söyleyeyim. Bu altın işinin en eyi ağnıyanı, böyük sarraf Abdürrahim efendidir.

— Kim bu Abdürrahim efendi?

— Altın babası... Menseleyi size daha eyi ağnatacağını garanti verebilirim.

Masada oturanların bakışları, en uçtaki dazlak kafalı, patlak gözlü, pancar yanaklı, toraman birine çevrildi. Adamın ürkek bir hali vardı.

Bakan, gözlerini etrafta dolaştırdıktan sonra, bakışların toplandığı adama doğru döndü:

— Siz misiniz Abdürrahim efendi? dedi.

— Evet efendim... Benim... Abdürrahim Tokgöz bendeniz...

— Soyadınızda bir yanlışlık olmasın?

— Hayır efendim, doğrudur.

— Abdürrahim efendi, altın sizce neden yükseliyor?

— Neden yükseldiğini siz daha iyi bilirsiniz. Doların değeri biraz düşünce...

— Doları karıştırmayın şimdi... Biz iç piyasadan bahsediyoruz. İç piyasada cumhuriyet altını bile yükseliyor.

— Valla beyfendi, bu işte bir yanlışlık olacak. Çünkü bendeniz zaten Cumhuriyet'le hiç ilgilenmiyorum.

— Hangisiyle meşgul oluyorsunuz?

— Hamit'le... Reşat'la...

— Ne diye onlarla meşgul oluyorsunuz?

— Beyim, bakın size her bir şeyi, pek kalbilikle anlatayım. Böylelikle, vicdanım da rahat etsin.

— Anlatın bakalım.

— Çok affedersiniz, bendeniz akşamları sarmısaklı tatar böreğini pek severim. Bizim hanım da bunu bildiği için, sık sık tatar böreği yapar. Ben bunu yiyince, sarmısak yüzünden gayet rahat uyurum. Uykuda da, çeşit çeşit rüyalar görürüm. Geçen geceki rüyamda, rahmetli Sultan Reşat'ı gördüm. Sultan Reşat, gecelik entarisini giymiş, başına işlemeli takkesini geçirmiş, rüya bu ya, bendenizi Dolmabahçe Sarayının muayede salonunda huzuruna kabul etti. Bendenize «Ey Abdürrahim!...» dedi. «İngiliz Viktorya'sının altını, Napolyon'un altını, Hollanda'nın Golden'i o kadar yükseliyor da, benim altınım, neden olduğu yerde sayıyor?» dedi. «Ben ne bileyim efendimiz?...» dedim. Sultan Reşat «Yarından sonra sana icazet veriyorum» dedi. «Benim altınlarımın hepsini topla» dedi. Ayıptır söylemesi, ter içinde uyanmışım. Ertesi gün, Sultan Reşat efendimizin altınlarının pek çoğunu topladım. Bir de ertesi gün ne göreyim? Reşat altını birdenbire beş lira fırlamamış mı? O gün de tekrar Reşat altını topladım... Ertesi gün tekrar iki lira fırlamaz mı? Derken efendim, bir gün beş lira, ertesi gün iki lira, etti mi yedi lira?...

O gece bizim hanım, gene sarmısaklı tatar böreği yapmıştı... Hattâ bana danışmadan paraya kıymış, gidip on yedi buçuk liraya, sözüm eşikten dışarı, bir de hıyar almış... Güzelcene bir sarmısaklı cacık da yapmış. Onları yiyip de üzerinize âfiyet, bir iki sefer geyirdikten sonra uyuya kalmışım. Rüyamda gene Sultan Reşat efendimizi gördüm. Gene Dolmabahçe Sarayının muayede salonundaydık... Bana dedi ki «Ey Abdürrahim!... Benim altınlarımı yarın sabah satarsan, iyi bir para kazanırsın» dedi. Her halde Reşat efendimizin ruh-u mübarekleri, Başkan Johnson'la temas etmiş olacak... Orasını bilemiyorum. Lâkin ertesi gün hemen altınları piyasaya sürüp sattım. Allah bereket versin, bu satıştan 21 bin liracık kazanmışım. Eğer bu işte benim küçücük bir taksirim varsa, Cenabı Allah, bu paranın 21 kuruşunu yemeyi bana nasip etmesin.

Aradan bir gün daha geçti... Sultan Reşat efendimiz tekrar rüyama girdi. «Ey Abdürrahim!...» dedi. «Benim altınlarımın fiyatını gene düşürdüler. Ben bunu kabul edemem... Sen, ne yap yap, beni şerefimle uygun bir seviyeye ulaştır» dedi. Gene padişah efendimizin dediğini yaptım. Reşat'ı biraz daha yükselttim. Allah razı olsun, yedi, sekiz bin lira da oradan kazandım. Şimdi zâtı âliniz, «Altın neden yükseliyor?...» diye bendenize soruyorsunuz. Vallahi benim bir taksirim yok... İşte sebebini arzettim. Gelgelelim, benim de bu arada hiç kusurum yok değil... Ben bu sarmısaklı tatar böreği meselesini, boş bulunup, öteki sarraf arkadaşlara da anlattım. Onlar da aynı şeyi yapmışlar... Kimi, ispirtizma suretiyle Napolyon'la konuşmuş. Kimi Viktorya'yı çağırmış. İtikadı kuvvetli olanlar da, müslüman padişahlarla iş görmüşler. Kimi Sultan Hamit'i çağırmış. Kimi Sultan Aziz'le konuşmuş. Hâsılı velkelâm, arkadaşlar bu işin püf noktasını öğrenince, bir yandan Hamit, bir yandan Aziz, bir yandan Vahit, bir yandan Reşat yükselmeye başlamış. Yani beyfendi, siz madem ki suçlu arıyorsunuz; suçlu hiç birimiz değiliz. Asıl suçlu, sarmısaklı tatar böreği ve cacık delâletiyle, eski Osmanlı Padişahlarıdır. Onlar talkımı veriyor, biz de salkımı yutuyoruz. Maruzatım, bundan ibarettir beyfendi...

Cihat Bilgehan, Abdürrahim efendinin verdiği izahatı dikkatle dinlemişti. Adamın sözü bitince, Bakan sordu:

— Haydi diyelim ki, dedikleriniz doğrudur. O altınlar, padişahların yüzünden yükseldi. Ya Cumhuriyet altınına ne buyurulur?

Abdürrahim efendi gülümsedi:

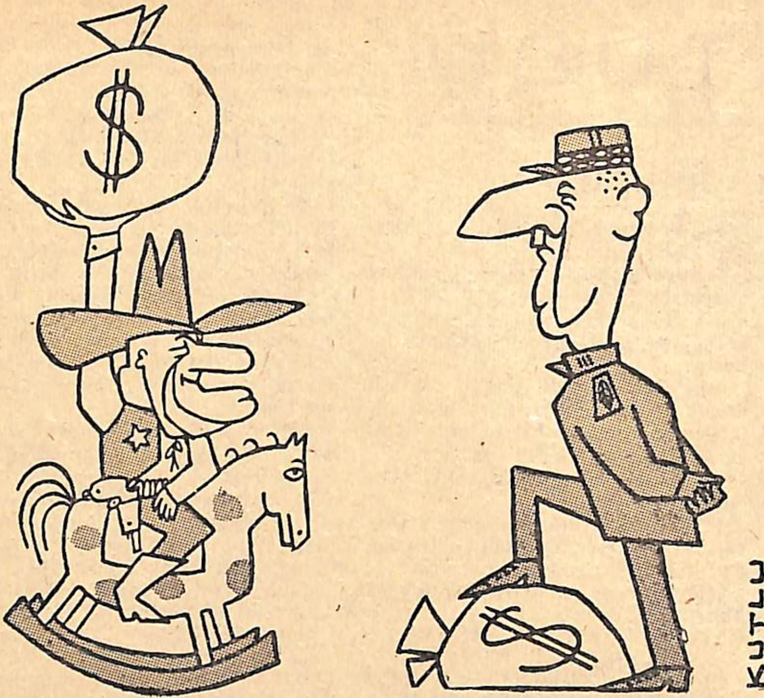
— Beyfendi, dedi, cumhuriyet altını ne yapsın?... İster istemez onlara uyuyor.

Adnan VELİ

C.H.P. sokak muhalefeti yapacak. — Gazeteler —

AP

Yazısız

Doların da artık iki değeri var. — Gazeteler —

Koltuk

— Ziya Gökalp'in ünlü Ahlâk şiirine benzetme —

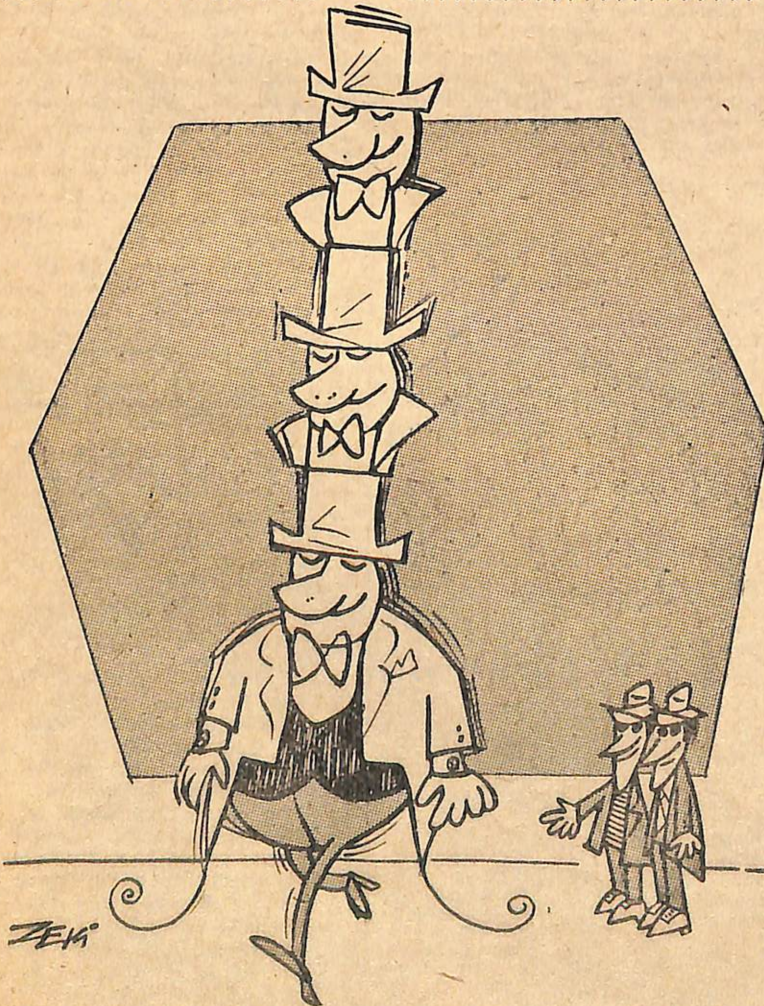
Koltuk yolu pek dardır,
Otur, dinleme dır dır.
«Koltuğum baki,» deme,
Meraklıları vardır

Meydanla kır at senin,
Koltukta rahat senin,
Sen otur, o beklesin,
Gönlünce murat senin.

Kalkmadan oturursun,
Güzelce kurulursun,
Koltukta otururken
Mutluluğu bulursun.

Daha çok var hizmetin,
Koltuk senin kısmetin,
Sakın kalkayım deme,
Koltuğu yok İsmet'in.

Mukadder ÖZAKMAN

— «Çok kafalı politikacı» desinler diye bu çareye başvurmuş!

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Ağlamak istemiyorsan!..

BİLMEM siz de öyle misinizdir? Ben bir kötülük yapılırken sanki iyilik yapılıyormuş gibi pozlar takınılmasına, o kötülüğün kendine içerlediğimden daha çok kızarım.

Hani vaktiyle bazı ülkelerde âdetmiş, bir adam asılacağı zaman darağacının altında zavallıya cellât şöyle bir lâf edermiş:

— Adalet adına canınızı alırken yalnızca görevimi yapmaktayım. Aramızda hiçbir kişisel düşmanlık olmadığını bilmenizi ve elinizi sıkmama izin vermenizi rica ederim.

Ve «centilmence» tokalaşırlarmış ikisi...

Dünyada bundan berbat bir maskaralık, bundan çirkin bir ikiyüzlülük düşünebilir misiniz?

Ben öyle kibar tavırlı bir cellâtın eline düşseydim, herifçioğlunun nutkunu bitirmesini beklemeden kasıklarına bir tekme sallayıp:

— Bre namussuz, derdim, sen adaleti ne bilirsin ki onun adına can almağa kalkıyorsun? «Kusura bakma ağabey, doğru dürüst bir işi kıvıramadığımdan azıcık bir para için bu rezilliği ediyorum» desen seni belki bağışlardım ama, tekrar adalet lâfı edersen bir tekme daha geliyor!

Hele halka çeşitli kötülükler eden zümrelerin zaman zaman kullandıkları melek maskeleri yok mu, onlar tek tek kişilerin sahte pozlarından da çok zıddıma gider.

Bu dünyanın nimetlerine en oburca saldıranlar, o uğurda en aşağılık hesaplarla elele verip en iğrenç dolapları çevirenler bazan nasıl da rind, filozof, derviş, tokgözlü ve ince ruhlu çelebi rolüne çıkabiliyorlar!

Geçenlerde bir belâya çattım, küçük bir sosyal anafora kapılıp kendimi bol dumanlı, koyu içki kokulu, iri kazıklı bir «lokal» de buluverdim.

Çepeçevre masalarda hep sevgili İstanbul'umuzun tanınmış kişileri. Tanınmış dediysem, «ipliği pazara çıkmış» anlamında. Yani türlü dümenlerle dünyalığı nasıl doğrulttukları herkes tarafından «açık sır» olarak bilinen keskin ve muteber zevat.

Mikrofonda da keskin bir hatun saçlarını savurup, gözlerini süzerek haykırıyor:

— Boşşş vermişim, boşşş vermişim, boşşş vermişim dünyaya! Ağlamak istemiyorsan sen de boşver dünyaya!

Sırtındaki pırıltılı elbise sekizbin beşyüz liralıkmış. O elbiseyi giyip çıkarıp binlerce lirayı cebe atmakla dünyaya boşvermiş kadıncağız.

Masalara bakıyorum; hepsinde aynı hava, aynı serserice coşkunluk özentisi.

Şurada oturan parazit milyoner... Bilmem kaç apartmanından kira toplayıp vergi azaltmak için kafa patlatmaktan bunalmış bîçare. Kadehini sallayarak mikrofondaki feryada katılıyor:

— Boşşş vermişim, boşşş vermişim, boşşş vermişim dünyaya!

Beride ithalât işlerinin aksamaması için yurt içi yatırımları nasıl sabote ettiği anlatmakla bitirilemeyen bir «iş adamı». Ötede Türkiye'ye getirdiği ufacık sermayeyi bir kaç yılda yedi kat kâra çevirebilmiş yabancı firmaların akıldanesi bir ince hukuk uzmanımız. Yan tarafta böyle kahve dövücülere hınk diye diye ensesini kalınlaştırmış ve sonradan kendi de kahve dövmeye başlamış bir «büyük» siyasî.

Yanıbaşlarında zevceleri mevceleri. Koealarından bıkıp bunalmış, ama onların türlü marifetleriyle sağlanan lükse de gırtlaklarına kadar gömülmüş tombulca hanımefendiler.

Hepsi boşş vermişler dünyaya. Baygın bakışlarla gerdan kırarak avaz avaz öyle diyorlar.

Kendileri ertesi sabah aynı dünyaya pençelerini, dişlerini, tırnaklarını olanca hırslarıyla geçirecekler. Ama onlara bin yoldan hizmet eden gizli temsilcileri «dünyaya boşverip başka şeyler düşünmeli» propagandasının afyonunu Türk toplumuna her gün yayıyorlar. Bari biz de bağıralım sesimizin çıktığı kadar:

— Aman kardeşler! Aman vatandaşlar! Bildiğimiz, içinde yaşadığımız ve çocuklarımıza bırakacağımız dünya bu dünyadır! İnsan hayatını düzeltmenin tek yolu bu dünyayı düzeltmektir! Ağlamak ve çocuklarınızı da ağlatmak istemiyorsanız sakın, sakın, sakın boşşş vermeyin bu dünyaya!

Refik ERDURAN

ANKARA MEKTUBU

Nimet ARZIK

Başbakanın dokuzuncu basın toplantısı

Televizyon araçları ayçiçeği örneği, eritici sıcaklıklar saçarak, yandan yana kıvrılıyorlardı. Havadaki cıgara dumanı, tavandaki kristal salkımları boğmak üzreydi... Başbakanın yanındaki sessiz kurmay, icabında, sapan lâstiğiyle çekiştirilmiş gülücükler sunuyordu, plânlı... Bir yanda gözlüklerinin koyulaştırdığı «makbul» (şimdilik) Seyfi Öztürk, bir yanda Nihat Kürşat ve yüzü izsiz, gençten, kıyafeti yerinde bir adam: Devlet Bakanı, dediler, Hüsamettin Ataoğlu... (Hayat, hayat, nerdesin, bazı yüzlerden ve gönüllerden neden yaşamışlığın tırmıklarını esirgersin ki?...)

Arka plânda, Turhan Bilgin, oturmuyordu, sâkin ve Başbakanlık Müsteşarı Munis Faik Ozansoy... O, kaybolmuş sanki uygarlık havasıyla... Severim o havasını...

Büyük toplantı masasının etrafında dört çeşit gazeteci diziliydi:

Gerçek gazeteciler, patronlar, kundakçılar, seyirciler.

Masanın etrafında bulunmayanlar, eski balolarda, dansa kaldırılmamış genç kızlar örneği, duvara dest vermişlerdi...

Dışişleri Bakanlığındaydık. Saat ondu. Dışardaki hava güleçti. Duvarda Atatürk'ün gülümser bir resmi (çok nâdirdir gülümser resimleri), toplantıya, dıştan ama çoook dıştan başkanlık ediyordu...

VE DOKUZUNCU BASIN TOPLANTISI

Dokuzuncu basın toplantısındaki Demirel, birinci veya ikinci basın toplantılarının Demirel'i hakkında ne düşünüyordu acaba?...

Dokuzuncu basın toplantısının gazetecileri, birinci ve ikinci basın toplantılarının gazetecileri hakkında ne düşünüyorlardı acaba?...

Demirel gelişmişti, öbürleri oldukları yerde sayıyorlardı... Gelişmiş dediğim de, melekliğe adaylık yönünden değil... Kişiliği belirmişti. Kendisine, üstünlük inancı gelmişti. Yerleşmiş bir hali vardı. Mizah gücünü kullanıyordu. Büyük hafızasını yansıtıyordu. Üstün şartlar içinde mat etmenin zevkini biraz fazlaca tadıyordu. İktidar, ruhuna bir tören elbisesi giydirmişti şatafatlı... Bizimkiler yazık, çıplak kendileriydi, bu çıplaklıktan hırçınlaşmış... Ruhlarının delik deşikliğini hiçbir tören elbisesi örtmüyordu...

İLİŞKİLER

İlişkiler çekişmeliydi, hava ufacık kıvılcımlı... Cık cık, kıvılcımın büyüğü değil!...

Soru faslı başlayınca, içimde hep bir üzüntü telvelenir: Bilirim ki, bölük olacak, pörçük olacak, iddialı olacak, nutuklu, öğütlü olacak, şekilsiz olacak, tongaya düşürmek sevdasıyla beslenmiş olacak... Ve karşı tarafa, «telef» etme imkânı verilecek fazlasıyla... Bu, hem taraf için, hem «karşı taraf» için hoş değil, verimli değil...

Başbakan «Bon prince» tavrıyla, durumdan faydalanmasını biliyordu. Gevşek soruları kıstırıyor, pürüzlü soruları kazıyor, hatalı soruları düzeltip, kendi cevap kıvamına getiriyordu. Ciddî soruları da (ki, bunlardan iki tanesini Nilüfer Yalçın arkadaşımız sordu), geçiştiriyordu kendi usulünce... Basınla hükûmetin gerçek ilişkisi... Yoktu... Sıcak bir hasımlık ilişkisi bile...

Lâmbaların salkımları dumana iyice boğulmuştu... Atatürk'ün gülümser resmi çoook uzaktan başkanlığına devam ediyordu...

Büyük gazete temsilcileri (Milliyet hariç), ısırıcı bir susuştaydılar. Seyfi Öztürk'le, Hüsamettin Ataoğlu, arada bir, sapan lâstiğince plânlı gülücüklerini sunmağa devam ediyorlardı, Başbakan mizah yoluna sapınca...

Havada bir sempati ışığı, iki kere kısacık yanıp söndü. Birincisi, bir gazeteci, Tural Paşa'nın bir sözü hakkında Başbakana soru sorunca... Bir «müşterek dert» gülümsemesi belirdi kayboldu... Bir de seçim bahis konusu olunca:

«— Seçimler hakkında tahmininiz?...»

Demirel'in yüzü zafer türküleri çığırmağa başlamıştı:

«— He heeev» dedi bu yüz, «he heeeeyyy, ezici çoğunluk bizim, he heeey...»

Ama Başbakan Demirel, boğazın dokuz boğum olduğunu hatırladı birden, sonra, Başbakan olduğunu, ve akıllı, uslu, içtenliksiz:

«— Sandıklar açılınca belli olur» dedi...

Ve bu iki aydınlıkca andan sonra, hava tekrar koyulaştı, katranlar gibi, tekrar tatsızlaştı, amaçsızlaştı...

İçimin acısını kimlere anlatam ki Akbabam?...

YILDIZ PORSELEN, MEHMET TURGUT VE BEN...

Bu Ankara Mektubu Türkiye'yi dolaşmalıdır. Gerektiği kadar dolaşamıyor gerçekte...

Su berrak akıyordu. Tadı, ah tadı, her halde, efsanenin nektar şarabı bu taddaydı: Hamidiye suyu deniyordu, kelime burada da Arap çekimine yenildiğinden... Hamidiye, Konstantiniye, Bahariye...

Hava da suya paraleldi. Bizim son imparatorlar, ağızlarının tadını bilirlermiş. Son ikametgâh olarak Yıldız'ı seçmişler onun için... Yıldızdaydık, senin anlıyacağın Akbabam, porselen fabrikasını gezmeğe gelmiştik...

Ben porseleni sevmem. O meşhur «Biscuits de Sèvres» ini bile Fransızın. Porselen, ölü kemiği olmayan topraktan yapılmıştır. Adı, diş patına benzeyen: Kaolin... Topraktan tabak çanak severim... Ölülü... Bu da benim duyuşum!...

Tâ nice zamandanberi insanlar toprağı aklaştırmağa uğraşmışlardır, vicdanlarını aklaştıracaklarına!...

* * *

Her şey kulaktan dolup, emir savurmakla olur bizim ülkede, rejimin adı ister mutlakiyet, ister demokrasi ola... Başka türlüsünü gördün mü ki Akbabam?...

Sultan Hamit, Fransız elçisine ziyafet veriyormuş. Güzel bir porselen bardak görmüş elçi ve «ah» demiş... Sultan bu ah'a karşı, «Sizin malınız» demiş... Elçi de «Bu sanayi sizde de kurulabilir» buyurmuş ve kurulmuş... Maliyet, kâr, zarar falan, bunlar fasa fiso. Fasa fiso değil mi?...

Ve fabrika işlemeğe başlamış, Fransız kalıplarıyla, Fransız desenleriyle, hattâ ve hattâ Fransa'dan gelme, o ölüsüz toprak, kaolin'le...

Sonra «icabattan» fabrika kapanmış, sonra «icabattan» gene açılmış; Birinci Dünya Savaşında telefon direklerinin üzerindeki telefon tabaklarını yapmak için, yavru güvercinler örneği!...

Sonra «icabattan» gene kapanmış, sonra bir «kulağa fıslamaktan» gene açılmış.

Celâl Bayar mı, Menderes mi, Yıldız'da yürüyüş yapıyormuş. «Bu fabrika işlesin buyurmuş»... Maliyet, zarar, kâr, bunlar fasa fiso. Fasa fiso değil mi Akbabam? Pekâlâ onlarsız da olmuyor mu?

Sonra «icabattan» gene kapanmış. «İcabattan» gene açılmış...

Bugünün Sanayi Bakanı Mehmet Turgut, «Hâtıra eşyasına sapsın» demiş, ve sapmış...

NE HAYDO, NE HAYDAR AĞA...

Porselen endüstrisi kurabilecek imkânlar yok... Koyu, sanata sapacak gücümüz de yok. Bugün Yıldız porselen fabrikası, ne Haydo, ne Haydar Ağa, stilinde işlemektedir. Zaten çok şeyimiz ne Haydo, ne Haydar Ağa değil mi?...

Yıldız... Gün pırıl pırıl... Beni bir buruk sorumlunun önüne diktiler kazık diker gibi, ve önce bir yığın şikâyet dinledim... «Maaş... Bu maaşla çalışılmaz... Bu memleket... Takdir... Maaş... Yüzyirmibeş lirayla...»

Ben sanatkârlara kürekle altın sunulmasına taraftar insanım, ama nasıl zıtlandım içimden Akbaba bilsen!... Ne Haydo, ne Haydar Ağanın sorumluları konuşuyorlardı... Ondan sonra da büyük büyük büyük kelimelerle ekliyorlardı: «Sanat... Beeen... Beeen... Beeen... Sanat... Beeen... Beeen...»

Sen, sen sen anladık... O arada da gözlerimiz fincan fincan açıldı, fincan fincan... «Türk motiflerini yaşatacağız... Yalnız onaltıncı asrın... En has asır o çünkü...» Yâni, Osmanlı devrinin küçük bir kapsamının... Çünkü baştaki sorumlu öyle istiyordu. «Şimdilik o asrı etüt ediyoruz da» demiyordu...

«Mehmet Turgut, Mehmet Turgut» diye düşündüm, «Sen ünvana fazla değer veriyorsun. Oncasını vermesene...»

ATÖLYELER

Bu güdümlü sanat ocağında tur attım, kalıpçılardan, ressamların bulundukları yere dek...

Genç akademisyenler, solgun, beyaz önlüklü, önlerindeki porselen eşyayı boyuyorlar, ha boyuyorlardı... Yaratıcılığın havası yoktu çevrelerinde, mutluluğun da, güleçliğin de... Monoton bir görevdi bu yaptıkları...

Cıgara içmek yoktu, genç yaratıcılar için: «Disiplin efendim, disiplin...»

Yemek saati çalmıştı... Beyaz önlükler yemekhaneye «hurrr» ettiler, ufacık tabaklarda, aceleden, bir takım sıvılar içmek, bir takım katılıklar yemek için, yaratıcı ve güdümlü güçleri artsın diye...

Hey ülkem, hep büyük büyük lâflarla, küçük küçük duygularla beslenemeyen saz benizli ülkem... «Sanat, sanat, sanat»... «Maaş, maaş, maaş...» «Beeen, beeen, beeen!»

Dışarda hava iyi parlatılmış bir hançer gibiydi, soluğuma saplanan. Hamidiye suyu, akıyordu kristalden bir kordelâ gibi, kayıtsız!...

Ve ben o «âbu havadan» ayrıldım, ne Haydo, ne Haydar Ağa diye diye!...

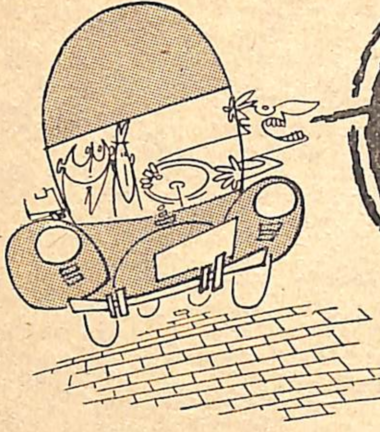
Nimet ARZIK

— Deneme okulları kurulacak. —

— Boşver oğlum... Denemeye değmez!..

Minik hikâye :

Bir mikrop eksilir

AZİZ NESİN

BİZİM zamanımızın askerliği başkaydı; asker gülmezdi ve ağlamazdı. İkisi de asker için ayıptı. Gülmek yerine, belli belirsiz bir gülümseme, ağlamak yerine kaşların çatılması... Asker okulundayken bir yüzbaşımız bize sık sık «Askerin yüzü hep gölgeli duracak!» derdi.

Biz de böyle yetiştik, doya doya gülmesini, doya doya ağlamasını bilmeyen insanlar olarak.. Gülmek neyse ne, hele ağlamak, büsbütün ayıp ki, ondan ayıbı olmaz artık...

* * *

VİYANA'YA, Berlin'e, Varşova'ya ilk gidişimde, en çok dikkatimi çeken ilk izlenimim, yollarda gördüğüm sakatların çokluğuydu, ne çok sakat vardı... Bastonlu birçok topallar, aksaklar... Ama, bunlar, yiğit yiğit, diri-dik yürüyen sakatlardı; çünkü İkinci Dünya Savaşının savaşçılarıydılar. Ben oralardaki gibi, sakatlıklarından övünür gibi yürüyenleri başka yerlerde görmedim.

* * *

AVRUPA gezimin üstünden epey yıllar geçti. Bir gün evden çıktım, gidiyorum. Uzaktan, bir ayağını sürüyerek bastonlu biri geliyor. Karşıdan onu görünce, birden kendimi, savaş geçirmiş Avrupa kentlerinden birinin sokağında sandım. Çünkü, bu karşıdan gelen sakat da, oralardakiler gibi, yiğit yiğit yürüyordu, dik dik, diri diri... Yaklaştık birbirimize... Kısa süre bakıştıktan sonra, sarıldık, kucaklaştık, öpüştük. Bu, benim askerlik arkadaşım, yıllarımız asker okulunda, kışlada birlikte geçmiş. Üst dudağında, bir derince iz var ki, ona benim çocukluk armağanımdır. Otuz yıldır görüşmemişiz. Emekli olmuş, sonra inme inmiş... Bir bacağını sürüyerek, bastonla yürüyebiliyor.

Onu öyle görünce, bir anlatılmaz utanma duygusuna kapıldım. Sanki benim de, yaşıtım olan arkadaşım gibi inmeli olmam gerekiyormuş da, bundan kaytarmışım gibi...

Hiç yakınmadı, hiç üzünçlü değildi, tam askerce iyimserlikle:

— İyiyim, iyiyim, çok iyiyim... Yendim hastalığı... Daha da iyileşeceğim... dedi.

Ayrıldık. Bacağını sürüyerek, ama yiğit yiğit, gitti. Ondan ayrılınca, iki sağlam ayağımla yürümek bana öyle ayıp geldi ki...

* * *

ARADA SIRADA evime geliyor, eski günlerimizden, çocukluğumuzdan konuşuyorduk. İriyarı değil ama, vurduğu yerden ses getirenlerdendi. Yırtıcı, acar bir oğlandı. İkimiz de sporcu, aynı kiloda güreşçiydik. Kavgacı değildi, ama gözüpekti.

Geçenlerde yine geldi. Her zamankinden aşırı, olağanüstü bir neşesi vardı. Onu böyle aşırı neşeli görünce ben de sevindim.

— Az önce, sana gelirken, başıma bir olay geldi, dedi, ama ne güldüm, ne güldüm... Hiç böyle gülmemiştim.

— Ne oldu, anlat da ben de güleyim, çoktanberi gülemedim, öyle ihtiyacım var ki gülmeye...

— Sana geliyordum. Yolu karşıdan karşıya geçmem gerekiyor. Koşamadığım, aksadığım için, yolda giderken çok dikkat ediyorum. Arabalar da vızır vızır... Yaya geçidi işaretinin olduğu yere geldim, durdum. Yolun boşalmasını bekliyorum. Birara, yol boşaldı, ama ben ayağımı sürüyüp yürüyene kadar bir taksi geldi. Ben durdum, taksi geçsin diye... Şoför, beni öyle görünce, eliyle, geç işareti yaptı. Daha doğrusu, yapmamış da ben öyle sanmışım... Şoför arabayı hızla sürdü. Ben toparlanıp yürüyemiyorum ki... Ceketimi sıyırıp geçti, fren yaptı sonra, durdu. Şoför, başını pencereden çıkarıp:

— Dikkat etsene, gebereceksin be! dedi.

Arkadaşım, çok gülünçlü bişey söylüyormuş gibi «Gebereceksin be, dedi...» diye birkaç kere tekrarladı.

— Ben de şoföre, siniri bozulmasın diye alttan alıp «Aldırma oğlum, artık zamanı geldi, gebersek de ne çıkar... Boşver...» dedim.

Gittikçe gülmesi artıyordu. «Boşver» dedim, diyor ve boyuna gülüyordu.

— Şoför ne dese iyi bana?... «İyi olur geberirsen, bir mikrop eksilir» demez mi! Bir mikrop eksilir, bir mikrop eksilir...

Bunu söylerken kahkahalar atıyordu:

— Bir mikrop eksilir, dedi ya...

Sağlam eliyle, bitürlü şoförün kafasına indiremediği bastonunu pençe gibi kavramış, sıkıyor ve kahkahalar atıyordu.

Öyle güldü, öyle güldü ki, gözlerinden yaşlar geldi... Hem gülüyor, hem yanaklarından gözyaşları akıyordu.

Başka ne yapabilirdi? Bize, yıllarca, ağlamanın ayıp olduğunu öğretmişlerdi.

— Hayatımda hiç bu kadar gülmemiştim... Bir mikrop eksilir, dedi.

Ben gülemedim de... Yüzüm, yüzbaşımın otuzbeş yıl önce söylediği gibi, askercesine gölgeliydi, yalnız dudaklarımı ısırmakla yetindim.

Aziz NESİN

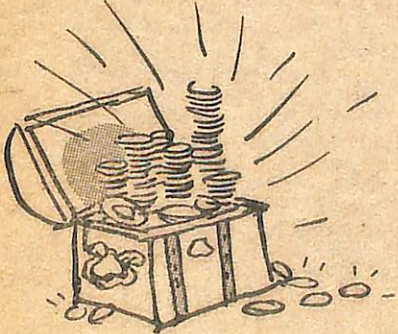

Demirel: «Köylü vatandaşı kalkındıracağız» dedi. — Gazeteler —

Kolayı varken

İntihar etmek isteyen bir vatandaş, bütün gayretine rağmen ölememiş. Adamcağız bir tüp hapı yutmuş, bırakın ölmeyi, uyku bile tutmamış. Göğsüne bıçak saplanmış, ölmemiş. Havagazı ile intihara kalkışmış, gaz gelmemiş. İpi denemiş, ipin kuvveti kâfi gelmemiş. Kendini damdan atmış, sadece ayağı burkulmuş!

Şaşkınlıktan olacak, işe ters başlamış garip. İntihar araçları aramak boşuna... Bu şehirde ölmek için, yaşamayı sevmek yeter. Belâdan kaçtıkça insan ya bir gözü dönmüşün saldırısına, ya da bir trafik kazasına nasıl olsa kurban gider!

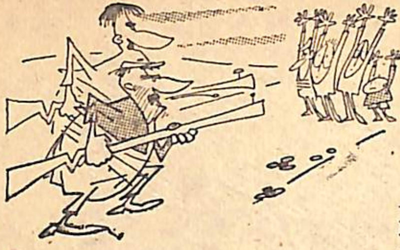

Altından sonra dolara da hücum başladı. — Gazeteler —

Yazısız

Soygun talimatnamesi

MUZAFFER İZGÜ

ŞOFÖR, yolun üstüne yığılmış iri iri taşları görünce:

— Soygun var arkadaşlar! diye heyecanla bağırdı.

Arabanın içinden bir çığlık, bir uğultudur koptu. Herkes, cebindekini, kolundakini bir tarafa saklamağa çalışıyordu.

Şoför muavini:

— Hiç zahmet etmeyin ağbiler, dedi, evelallah eşkıya vatandaşlarımız, onları elleriyle koymuş gibi bulurlar.

Karım, kolundaki beş kez tamirci yüzü görmüş, yine de günde bir saat ileri giden saatını saklamağa çalışıyordu. Benimse, cebimde otuz lira param vardı.

Otobüs iri taşların önünde durur durmaz, eli silâhlı, pos bıyıklı iki kişi, biri arkadan, biri önden arabanın içine atladılar. Arkadan binen:

— Ula vallah kim gıpırdarsa, dinim hakgı için yakaram! dedi.

Önden binen tamamladı:

— Gözünün yaşına bakmam, un ufak ederem! dedi.

Kırk yolcu, korkudan biraz daha büzüldük koltuklarımızda. Nerdeyse, kalblerimizin atışı duyulacaktı.

Ön kapıdan, omzu beli boydan boya fişekliklerle dolu, eli stenli iki eşkıya daha arabaya atladılar. Bir yığın eşkıya da aşağıda, arabanın etrafında dolaşıyorlardı.

Gözünün biri kör olan eşkıya:

— Bayefendiler, garıbayanlar, dedi, biz eşgiyalıkda bi ireform yapdık. Şindi sizleri bu sosyal adalete göre soyacıyk. Onunçün şindi herkeş hüviyetini çıkarsın!

Öteki eşkıya, cebinden kocaman bir kâğıt çıkardı, şoförün ortada duran sigarasından bir tane alıp yaktıktan sonra:

— Başla Maho gonturola, dedi.

Kör eşkıya, en baştaki şişman adamın hüviyetine baktı, arkadaşına:

— Mütâhitmiş, dedi.

Öteki, kâğıttan bir şeyler aramağa başladı, aradığını buldu:

— Beşbin Maho, dedi.

Kör, şişmanı dürttü:

— Beşbin virecen! Bizim sosyal soygun talimatnamesine göre beşbin virmen gerekiyo.

Şişman, bir deste para çıkardı cebinden. İçinden beşbin lirasını sayıp, köre uzattı. Kör, ikincinin hüviyetine baktı:

— Tohafiyeci, dedi arkadaşına.

— Tohafiyeci... Tohafiyeci... Evet, hah bulmişem. Üçbin!

Tuhafiyeci telâşlı:

— Vallahi üçbin yok, dedi.

Kör:

— Vallaha gardaşım, elimden heç bişey gelmez, bulacan. Ganun bu. Yanındaki mütâhit efendiden borç al! dedi.

Tuhafiyeci, cebindekinin üzerine müteahhitten 650 lira borç alarak üçbini tamamladı. Kör, başka bir hüviyete baktı:

— Kömürcü, dedi.

— Kömürcü mü? İkibin!

— Ver ulâ ikibini, talimatname ikibin diyormuş.

— Ama dur hele Maho, bunun yanında bi gayıt vua, diyo ki, şayat mevsim gış ise, bu tarife yüzde yirmi zamnan uygulanır diyo.

— Eee, ne eder o zaman?

Şişman müteahhit hesapladı:

— İkibin dörtyüz eder, dedi.

Kömürcü ık cık etti, verdi 2500 lirayı. Şimdi sıra bir kadındaydı:

— Senin hüviyetin yohdir?

— Yok, dedi kadın.

— Ee, herifin ne iş görür?

— Kabzımal.

— Bah ula tarifeye, gabzımal avradından ne alıniy?

— Bin bangnot. Burda gene bi gayıt vua. Şayat ki, gabzımalın gendisi deel, avradıysa, bu tarife yüzde elli tanzilâtnan uygulanır diyo.

— E bacı, beşyüz virecen.

— Yok ki!

Kör:

— Ha bu bilezikler para deel mi abıla? diyerek, bileziklerden üç tanesini çekip aldı.

— Vallaha abıla guyumcu terezimiz yoh, bizim sana hakgımız geçdiyse anamızın ak sütü gibi helâl ossun, senin bize geçdiyse sen helâl et! dedi.

Başka birinin hüviyetini sordu:

— Ula Zilho, bu herif de müyendismiş.

— Müyendis mi? Dur baham... Evet, müyendis, müyendis tarifesi... Ula burda iki ayrı tarife vua. Biri diyo ki, devlet dayresinde çalışıyorsa ikibin diyo, yoh gendi gendine çalışıyorsa yedibin diyo.

— Gendi gendine çalışıyormuş.

— Ölese sökülsün yedibin pangnotu.

Mühendis:

— Ancak beşbinim var, dedi.

Kör kızdı:

— Begim, dedi, nasıl ki bi ev yapılırkene, onun bi ganunu vua, kirecini şu gadar goyacan, gumunu bu gadar goyacan, işte bizimkisi de aynı öyle bi ganun. Çıhar bahalım şu elbiselerini, şu saatı da, gonduraları da... Vallaha gabahat senin müyendis efendi. Heç gosgoca bi müyendis üsdüne yedibin lira almadan yola çıhar mı?

Zavallı mühendis, don gömlek kaldı.

Başka birinin hüviyetine baktı:

— Tohdur, dedi.

— Tohdur... Evet tohdur... Burada bi sürü gayıt vua. Şindi sor bahalım hökümat tohduru muymuş?

Doktor:

— Evet, dedi...

— Dimek hökümat tohduru... Evet, hökümat tohduru... Bunun yanında da bi gayıt vua... Tohdur efendi gardaşım, ezza dolabın vua mı?

— Var.

— Tüh... Ezza dolabın olmasaydı ikibin beşyüz virecekdin. Bah, burada diyo ki, her kim tohdurun ezza dolabı varsa, tarife yüzde elli zamnan uygulanır diyo.

Doktor:

— Vallahi bin liradan fazla param yok, deyince onun da ayakkabılarına varıncaya dek soydular.

Başka birinin hüviyetine baktı:

— Polismiş amma şindi izine gidiyomuş, dedi

— Sor bahalım, trafikci mi, yoğusam ötekinden mi?

— Trafikmiş...

— Bin bangnot!

Başka bir hüviyete baktı:

— Abukatmış...

— Sor ula, hazine abukatı mı, belediye abukatı mı, yoğusam selbes abukat mı? Çünküme hepisinin tarifesi ayrı...

— Hazine abukatıymış.

— Beşyüz lira! Şayat ki abukat efendi gardaşım, belediye abukatı olsaydın ikiyüz elli liraydı.

Başka bir hüviyete baktı:

— Mal Müdürüymüş.

— Mal Müdürü ha?... Evet, sor asli maiyişinin gaç olduğuni.

— Aslisin gaçdır mal müdür efendi?

— Elli.

— Elliymiş Zilho!

— Evet, elli... Ellinin garşılığı 945, yüzde otuzbeş zamı, doksan bangnot avansı... Gaç çocuk vua?

Mal Müdürü:

— İki, dedi.

— Dimek yirmi de çocuk zammı. Evet, vergisi, emeklisi, tamam... Heç bişey virmiyo... Dutmadı seni hemşerim.

Mal Müdürü sevinçten neredeyse havaya uçacaktı. Nihayet sıra, korkudan tir tir titreyen bize geldi. Kör sordu:

— Senin hüviyetin?

Uzattım:

— Buyur!

Hüviyete baktı:

— Gaç yıllıksın? diye sordu.

— Üç, dedim.

— İn aşşa! Avradın da ensin!

Betim benzim kül oldu, hele bacaklarım, tutmaz oldular. Bu adamlar bizi aşağıda kurşuna dizecekler galiba. Otobüsten aşağı indik, bir silâhlı bizi önüne kattı, tepedeki reislerinin yanına götürdü:

— Mısdo gardaş, dedi, ha bu herif maliyadan emekliymiş.

— Emekli ha! Gaç yıllıksın emeklilikte?

— Üç yıllığım.

Yanında taşıdığı eski bir meşin çantadan üçbin lira çıkardı, uzattı:

— Al!

Şimdi almasam, vallahi bir kurşunla işimizi bitiriverir bu adamlar. Mecburen aldım. Reis sordu:

— Miydenden, garnından şikâyatın var mı?

— Var, dedim. Basur var, mide düşük, karaciğer iş yapmıyor...

— Al ikibin daha!

Onu da aldım.

— Ha bu senin avradındır?

— Evet, dedim.

— Al ikibin daha!

Tam ayrıldık gidiyorduk ki, geri çağırdı:

— Nedir ula bu gaputun halı? dedi.

— Ne yapayım? dedim.

Bir çuvalı yere boşalttı, içerisinden kürk yakalı bir palto seçerek:

— Al, dedi.

Sonra pantalonuma baktı:

— Güveylik mi bunlar? diye sordu.

— Yo, on senelik, dedim.

— Al şu takım urubayı da! Dur, yengeye de bi münasip manto bulak!

Bayağı, adamlar bizi baştan aşağıya düzdüler. Reise:

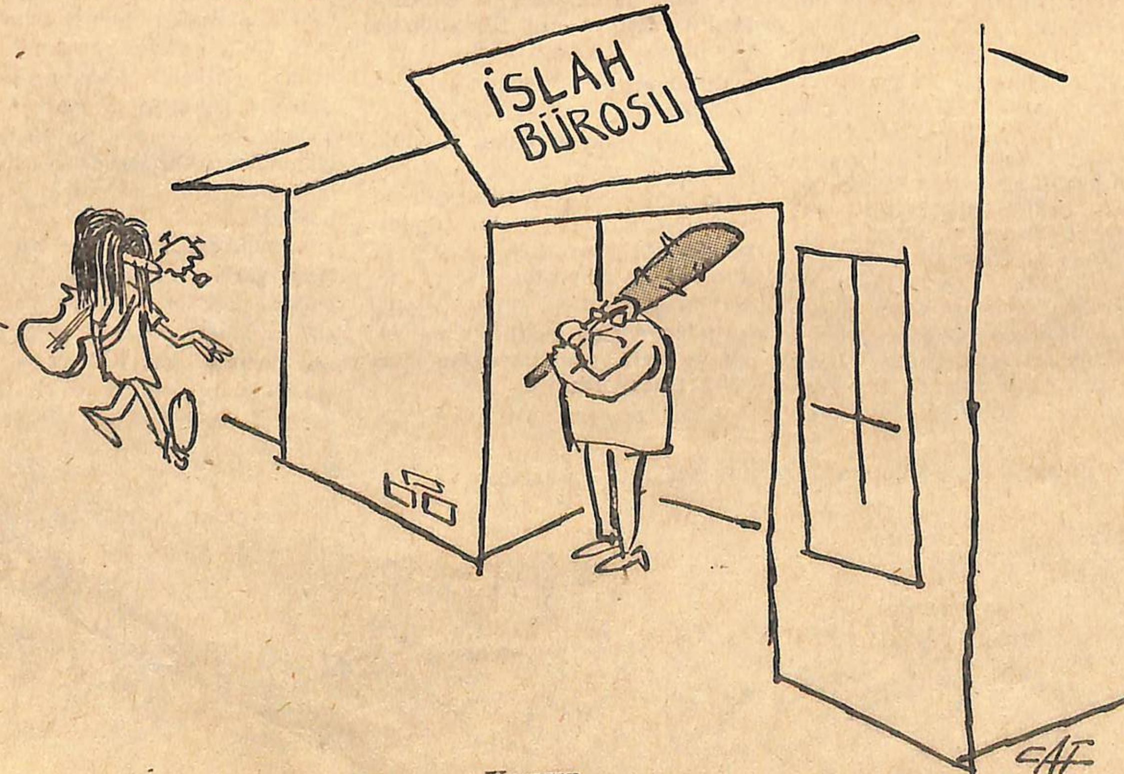
— Bey kardeşim, dedim, acaba eskilerimi alabilir miyim?

— Al ula, kim geyer bunları?

Otobüse geldiğimizde soygun da bitmişti. Bizi sağ olarak gören otobüs yolcuları hayli sevindiler... Ama biz onlardan daha çok sevinmiştik. Nasıl olsa şu üzerimizdeki paraları ve elbiseleri biraz sonra karakola teslim edecektik. Fakat otuz liram!... Evet, otuz liramı kurtarmıştım bu eşkıyaların elinden, ki, daha aybaşına oniki gün vardı...

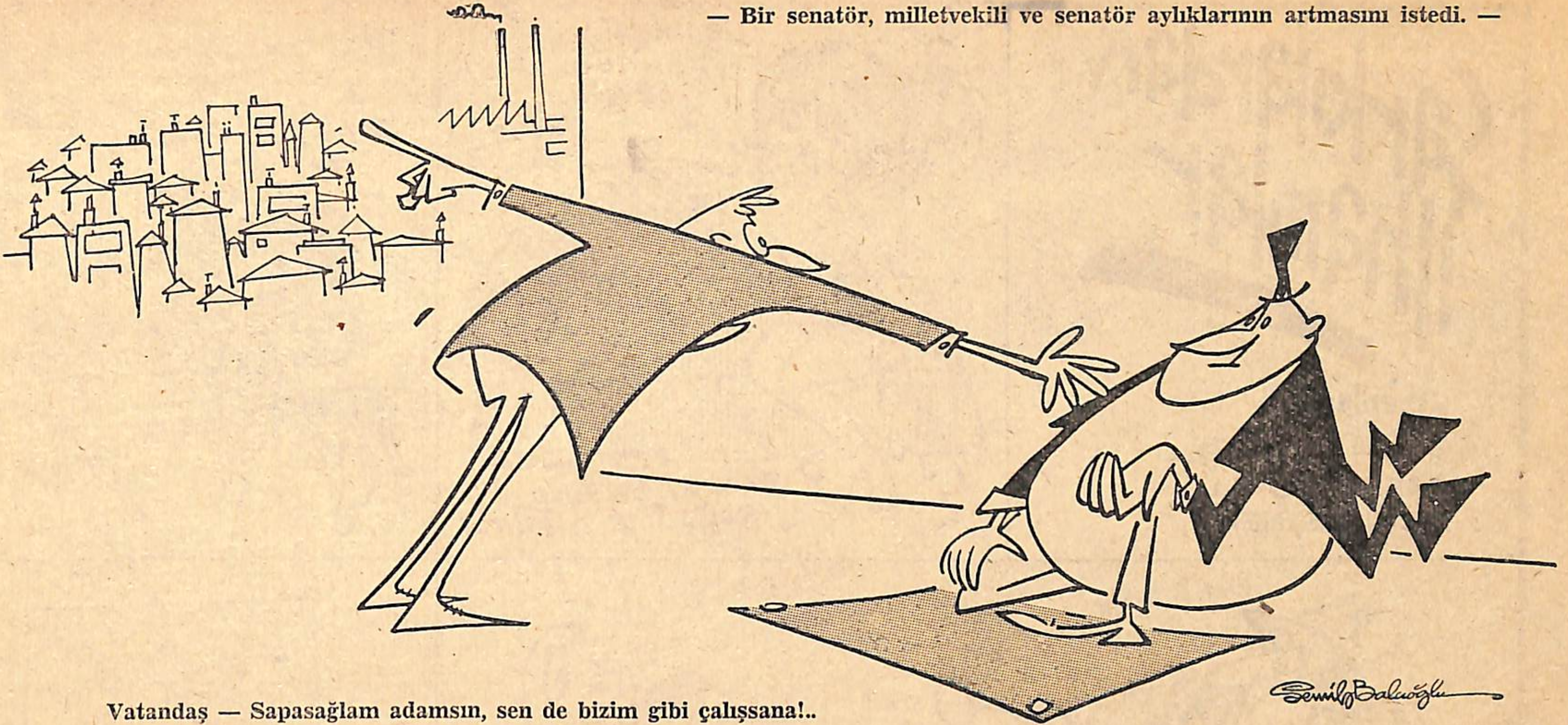
Muzaffer İZGÜ

Başıboş gençleri ıslah büroları kurulacak. — Gazeteler —

Yazısız

— Bir senatör, milletvekili ve senatör aylıklarının artmasını istedi. —

Vatandaş — Sapasağlam adamsın, sen de bizim gibi çalışsana!..

YEDİ GÜN

PAZARTESİ

Ne hikmettir bilinmez

Bir gazete ilânı: «Otomobil sahibi olmak istiyorsanız, hemen bir buzdolabı alınız.»

Geçelim başka bir ilâna: «Bir buzdolabına sahip olmak istiyorsanız, elektrikli traş makinesi alınız.»

İlânlar, haberlerden daha çok sarıyor adamı: «Futbol toplarına, elektrikli traş makinelerine sahip olmak istiyorsanız, «X» meyve sularını içiniz.»

Ticari ilânlarla, politik beyanlar iyice birbirine karıştı anlayacağınız. Malûm, onların yaptıkları da, «Vatandaş, rahat bir hayat istiyorsan, oy'unu bizim partiye ver» den ibaret.

Otomobil isteyen, doğrudan doğruya otomobil alsa, buzdolabı isteyen, buzdolabı alsa, futbol topu isteyen, futbol topu alsa, rahat bir hayat isteyen, kendi gayreti ile o rahatlığı sağlasa, özlenene kavuşmak daha mı güç olur acaba?

Ama hayır hayır, tombala tiryakiliğimizi tatmin için otomobil istiyorsak buzdolabı alacağız, buzdolabı istiyorsak parayı elektrikli traş makinesine vereceğiz, rahat bir hayat istiyorsak oy'umuzu en rahat palavra atan partiye vereceğiz. Umduğumuzu bulamayınca da yana yakıla, ümidimizi bağladığımız şansa veriştireceğiz. Yaşamanın tadı da aldanmakta galiba...

SALI

Erkeklik meselesi

Bildik bileli cinayetlerin nedeni hep erkekliğe dayanmaktadır.

Adam, çalışmaya gittiği Almanya'da bir barın altını üstüne getirmiş, bıçak tabancayla üç kişiyi cennetlik etmiş, polise verdiği ifadede, «Erkekliğimle oynadılar» demiş.

Adam, yıllardır metres hayatı yaşadığı kadını yedi kurşunla yere sermiş, nedenini soran polislere, «Erkekliğime dil uzattı» demiş.

«Yahu kardeşim, bu milletin ekmeğine el uzatılır, toprağına el uzatılır, cüzdanına el uzatılır, fakat erkekliğine asla dil uzatılmaz» diyorsunuz, kimseye dinletemiyorsunuz. Üstelik alay edercesine soruyorlar insana: «Canım, bir kimsenin erkekliğine el dil uzatmaktan da ne çıkarmış?»

Birader adamın zaten el konmadık bir erkekliği kalmış. Eh, tabanca buldu, tabanca; bıçak buldu, bıçak; ne yapsın garip, son sermayesini ancak böyle koruyacak!

ÇARŞAMBA

Bize veremedikleri için

Türk sigaraları, uluslararası yarışmada beş altın madalya kazanmış.

Tekel mâmulü değil mi? Kazanır elbet. Çayla girse çayla kazanırdı, içkiyle girse, içkiyle kazanırdı. O tutmuş sigarayla girmiş, sigarayla kazanmış yarışmayı.

Eloğlu boşuna verir mi altın madalyayı? Yarışmaya katılan maddenin kalitesine şöyle bir göz atar, ambalâjına bakar, üstünde yazılı miktarı doğru mu diye içindekileri sayar, sonra da her birimize ayrı ayrı madalya vermeleri mümkün olmadığından, «Bu içilemiyecek kadar kötü şeyleri halka satabildiğinizden dolayı...» deyip, Tekel Bakanımızın yakasına altın madalyayı takar!

PERŞEMBE

Başka ne yapsın?

Boy boy fotoğraflarının altında, dizi dizi haberler: «Belediye Başkan Vekili Ilgaz, Eyüp'te dua etti, kahvede beyanat verdi.»

Gırtlağa kadar borçlu olan bir Belediye Başkanı da olsa, Başkan Vekili de olsa başka ne yapabilir ki?... Camiye gider, Tanrıdan diler; kahveye gider istekte bulunanlara, «Allah versin» der!

CUMA

Tek tip şikâyet

Eh, yüreklerimiz rahatlasın biraz. Bu memlekette karaborsacılardan şikâyetçi olan yalnız bizler değilmişiz. Belediye Zabıtası da karaborsacılardan şikâyetçiymiş.

Aldık mı ağzımızın payını!

Halkın şikâyeti, karaborsadan...

Karaborsacının şikâyeti, Belediye Zabıtasından...

Belediye Zabıtasının şikâyeti, karaborsacıların sinema biletlerini çok pahalı satmasından...

Şu karaborsacılar insafa gelip, bilet fiatlarını biraz indirseler de, hem bizi, hem Belediye Zabıtamızı rahata erdirseler ne olur sanki?

CUMARTESİ

Yerinde bir davranış

Önce seçim kazanan milletvekilerine tabanca verildi, sonra senatörlerle Bakanlara...

Açıklandığına göre, bundan böyle seçim kaybeden milletvekillerine de birer tabanca verilecekmiş.

E ister doğrusu... Seçim kazanana bir tehlike anında kendini korumak için, kaybedene ise, yenilgiden sonra kendi icabına bakmak için...

PAZAR

Adı değişti

Bir lâstik fabrikasının 76 işçisi, 15 gündür oturma grevi yapıyormuş.

Aman birader, kendimizi bildik bileli kalkıp çalışanımız mı var? Yılın yüz küsur günü bayram yapıyoruz, kalan ikiyüz elli günü bayram yorgunluğu çıkarıyoruz. Ne var ki modaya uyduğumuzdan, bu oturmalara «grev» diyoruz.

— Mini etek, çok rağbet görüyor. —

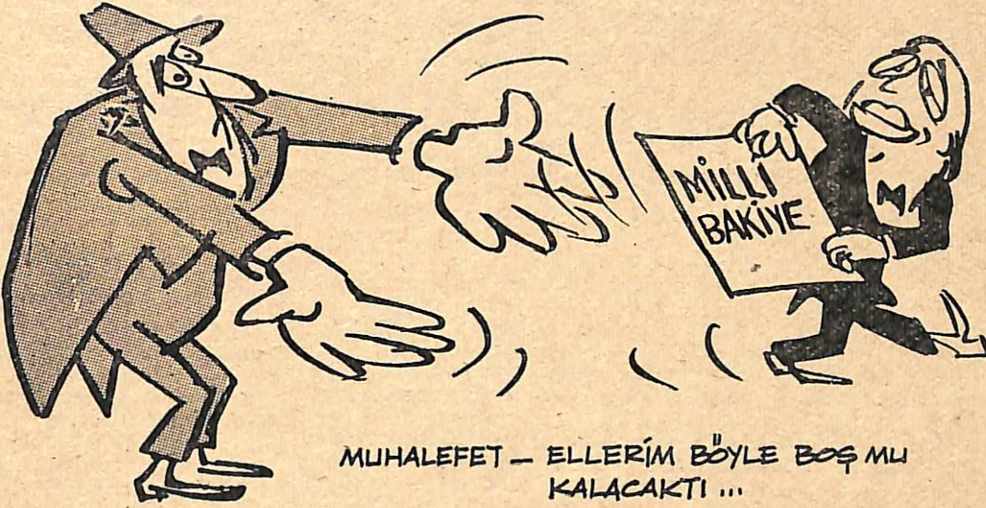
— Ayol, şu Zehranımın kızının eteklerinin haline bak... Başımıza taş yağacak!..

Şarkılardan ilhamlar

Çizenler:
SEMİH BALCIOĞLU
CAFER ZORLU
ZEKİ BEYNER

MUHALEFET — ELLERİM BÖYLE BOŞ MU KALACAKTI ...

BU BÖYLE YAŞAMAK MI SANKİ BENİM CANIM YOK

PAZARLIK

Yaşlı sekreter, büroya yeni gelen genç kıza anlatıyordu:

— İyi bir sekreter için, şu üç vasıfa sahip olmak gerekli...

— Neymiş onlar?

— Zeki, anlayışlı ve uysal olmak lâzım.

— Peki, bu vasıfları nasıl kullanacağım?

— Zekânı, patronun bütün işlerini çevirerek ve bilhassa hanımı ile iyi geçinerek kullanacaksın. Anlayışlı olduğun da, patronun ufak-tefek flörtlerine göz yumman, icabında onları yalnız bırakmanla belli olur.

Genç kız, dudaklarını bükerek sordu:

— Ya uysallık?

— O da, patronun bütün arzularına itiraz etmemekle mümkün.

— Peki, bütün bunlara karşılık elime kaç para geçecek?

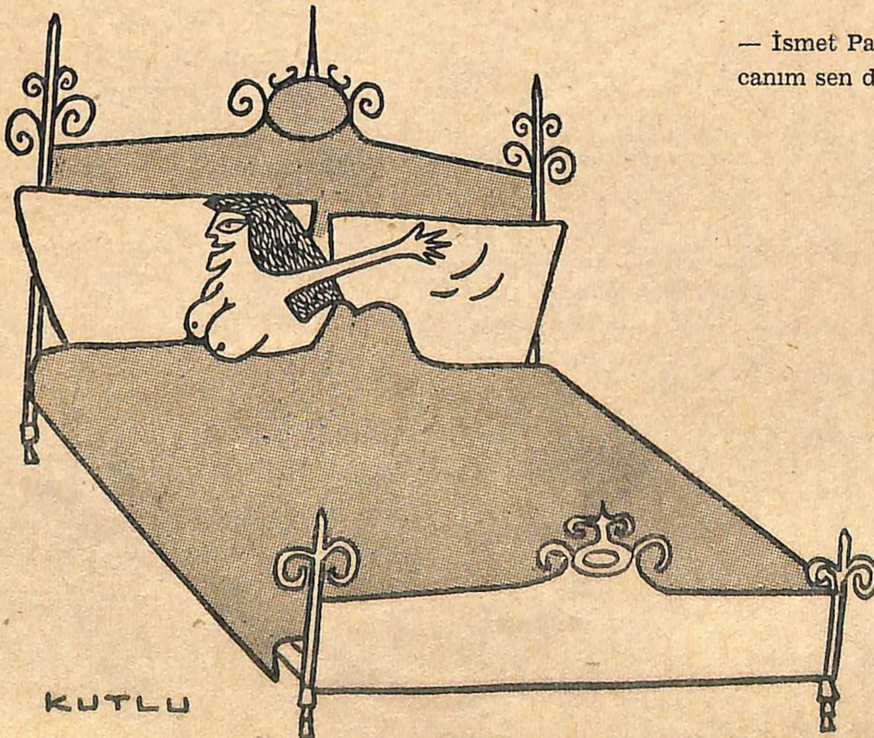
— Şimdilik üçyüz lira alırsın zannederim.

— Oh!... Çok az. Vazgeçtim ben bu işten.

— Ama patron çok zengin. Bir de yakışıklı oğlu var.

— Öyleyse kabul!...

— İsmet Paşa'nın söylediği «Hadi canım sen de» sözü moda oldu. —

— Hadi canım sen de!...

Mabut -

İnsanlar benzemez birbirlerine:
Bir kısmı ateştir, bir kısmı barut.
Çoğunun sınır yok kibirlerine,
Yüzmeyi bilmeden dalar derine.
Yaban ahlatına demeyin armut,
«Vermeyince Mâbut, neylesin Mahmut?»

Bâzısının öyle garip ki huyu:
Çıkarı uğruna döker yüzsuyu.
Bâzısı arkandan kazarlar kuyu;
Cücenin yetişmez raflara boyu.
Neden her tarafı kaplamış bulut?
«Vermeyince Mâbut, neylesin Mahmut?»

Sirkeyle, rakıyle yapanlar var punç,
Sonra şuna, buna isnat eder suç.
Silip eritmekle altın olmaz tunç,
«Sus!» u «Tos!» anlıyor güvenilen koç.
Arpalığı değil kimsenin bu yurt;
«Vermeyince Mâbut, neylesin Mahmut?»

Bir bulsak hırsıza kapı açanı,
Kimin için çalar, dururlar çanı?
Elimizde kaldı mısır koçanı.
Yitirdik nihayet KARAKAÇAN'ı
Tepenin ardında kaldı son umut,
«Vermeyince Mâbut, neylesin Mahmut?»

Mahmut

...atliâm iznini vermezken İsa,
...pazın eşeği kalktı tırısa.
...ydaşlar ne kadar duydular tasa.
...ıktık, çıkıyoruz!» derken Kıbrıs'a
...denize nerden girdi ahtapot?
...ermeyince Mâbut, neylesin Mahmut?»

...lerde iftira köhne bir silâh,
...ıktık bu hallerden, bıktık illallah!
...tandaş baskıdan getirdi ikrah.
...rbest düşünenin idamı mübah.
...l de bu ortamda gönlünü avut,
...ermeyince Mâbut, neylesin Mahmut?»

...rilik inancı uymaz bu çağa,
...ndı, doğurdu dağ, bir kurbağa.
...rt ki ölem!» de de uzan yatağa!
...stursuz girilmez yabancı bağa.
...cak bir şey yok, olanı unut;
...ermeyince Mâbut, neylesin Mahmut?»

...kkını ararsan hazır mimlenmek,
... anda zayi olur verdiğin emek.
...e kısmet değil durup, dinlenmek.
...edik yâr ile biraz demlenmek.
...lindik, çırpındık olmadık mesut,
...rmeyince Mâbut, neylesin Mahmut?»

Salâhattin KUTLU

KABAHAT

Bir otomobil, dar bir sokaktan geçiyordu. Evlerden birinin penceresinden, bir çiçek saksısı yuvarlandı. Ve saksı geldi, otomobilin üstüne düştü. Gürültüden şaşkına dönen şoför de, fren yapmakta geciktiği için, önünden giden adama tosladı. Adam, biraz ilersinde giden genç bir kadına sarılınca cümbüş başladı. İlk önce, kadın adamın yakasına sarıldı. Adam da şoförün.

Bu çıngarın sonunda, üçü de soluğu karakolda aldılar.

Komiser, her birini ayrı ayrı dinledikten sonra, yanlarına bir polis katarak onları, penceresinden saksı düşen eve gönderdi.

Kapıyı, genç bir hizmetçi kız açtı. Polis sordu:

— Demin, pencereden saksıyı sen mi düşürdün?

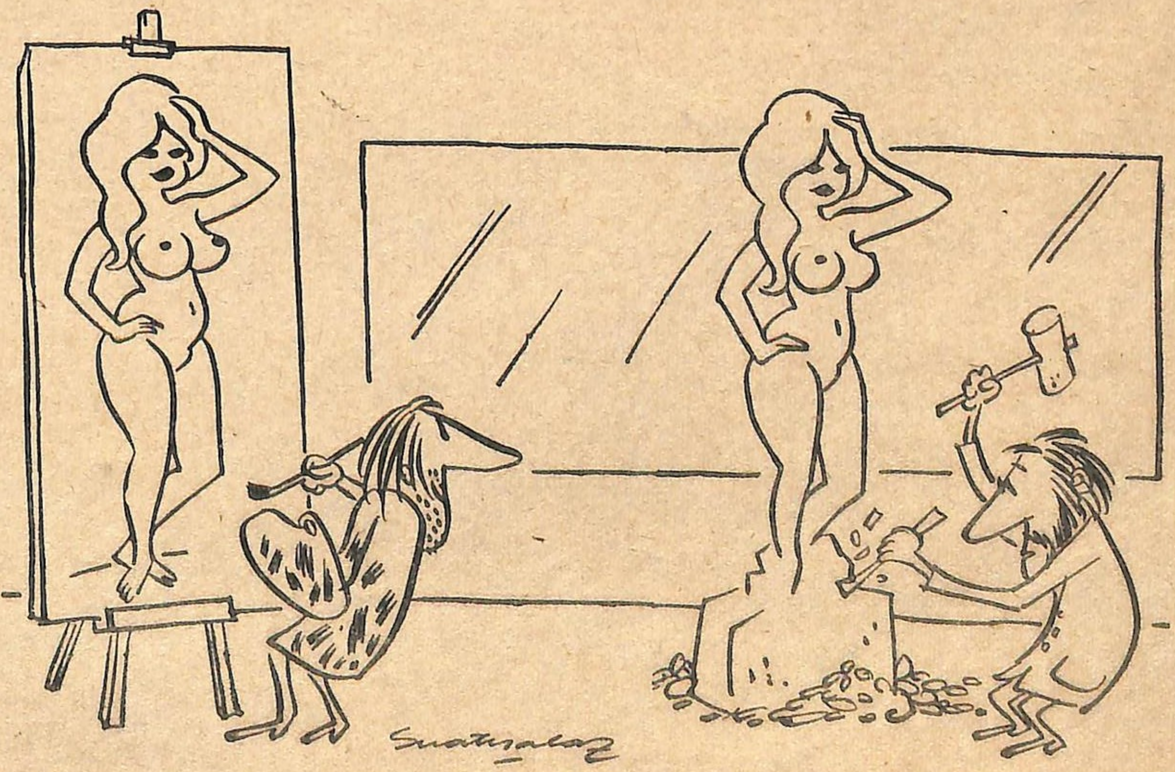
— Evet.

— Neden?...

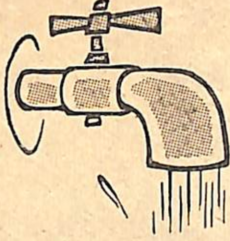
— Beni bey kovalıyordu da... Kaçarken çarptım.

— Neden kovalıyordu? Kabahat mi yapmıştın?

— Yoo. Kabahati asıl bey yaptı!...

Yazısız

Suyu kim verdi

VEDAT SAYGEL

— Müjde hanım, sular akıyor! diye bağıran hizmetçinin sevinç çığlığını andıran sesiyle hanım yerinden fırladı:

— Sahi mi?

— Önce ben de inanamadımdı hanımcığım. Fakat musluğu çevirir çevirmez suyun geldiğini görmeyeyim mi?

— Ayol bir kere daha bak şuna... Borularda kalan suyun sızıntısı olmasın.

— Baktım hanımcığım, şarıl şarıl akıyor. Beyefendi ilgililere emir verir de, yerine getirmez olurlar mı?

Kadın sevinçle, beyefendinin kapısından uzattı başını:

— Nonoşum, müjde!

Elektrikli makineyle aynanın karşısında traş olan kelle göbek yusyuvarlak nonoş, makineyi çekti yüzünden:

— Partiden hayırlı bir haber mi geldi?

— Bir habere bu kadar sevinilir mi ayol? Partiden beklediğin haber, nasıl olsa gelecek. Senin gibi enerjik adamı saf dışı ederler mi? Belediye Reisliği olmazsa, mebusluk verirler. Mebusluk olmazsa, senatörlük teklif ederler. Senatörlük olmazsa, Bakanlık verirler. Bakan olmak için milletvekili seçilmek şart değil a.

— Peki, müjden nedir?

— Hepsinden daha önemli bir şey... Düşün, bil bakalım.

Nonoş, traş önlüğünü çıkardı boynundan:

— Servet beyannamelerinin geri verileceği hakkında tatlı bir haber mi var yoksa?

Cilveli cilveli kırıttı karısı:

— Değil nonoşum.

— İktisadi devlet teşekküllerinin özel sektöre devri meselesi mi?

— I ıh.

— Son girdiğim ihale ile ilgili bir haber mi geldi?

— Su geldi nonoşum, su geldi!

Yüzünü buruşturdu adam:

— Ben de, önemli deyince bir şeyler oldu sanmıştım.

— Bundan önemli haber olur mu ayol? Nerdeyse kirden birbirimizi tanımaz hale gelmiştik. Lütfü beyi arayıp bir teşekkür et istersen. Bir sözünle sularımızı açıverdi adam.

— Suyun gelip gelmediğini bildirmemi rica etmişti zaten.

Telefon alıcısını kaldırıp, bir takım numaralar çevirdi.

— Alo, Lütfü'cüğüm, ben...

Işıl ışıl bir odanın pırıl pırıl masasında sabah gazetelerine göz gezdiren, bazı haberlerin altını kırmızı kalemle çizen kendi gibi yusyuvarlak bir adamın, tombalacık eli kaldırdı alıcıyı:

— Anlatamadım efendim, dedi. Tekrarını rica etsem...

Anlaşılacak gibi değildi ki... Kulak tırmalayıcı bir takım seslerden karşıdakinin söyledikleri anlaşılmıyordu ki. Pırıl pırıl odadaki tombalacık adamın bütün anlayabildikleri, «Kardeşim, bizim semtin suları akıyor. Lütfü bey yok mu orada?» dan ibaret oldu.

Görülmemiş bir telâşa kapıldı önündeki gazeteleri kırmızı kalemle işaretleyen adam. Karşıdaki öfkeli sesin sahibi, yerden göğe kadar haklıydı elbet. Memleketin birçok yeri taşan çayların, barajların yüzünden denize dönmemiş miydi? Haydi o taşmalara, dinmek bilmeyen yağışlar sebep oldu diyelim. Ya buna ne buyrulur? Allah korusun herhangi bir olay karşısında, «Bu şehir haftalardır yağış mı gördü kardeşim?» demezler miydi adama? «Falan semt nasıl sular altında kaldı?» demezler miydi?

Pekâlâ derlerdi. Hattâ zarar ziyan oranında, sorumlu kişiye ceza bile verirlerdi.

Hâlâ:

— Lütfü'cüğüm, Lütfü'cüğüm, diye bir şeyler söyleyen hattın öbür ucundakine:

— Lütfü bey izindeler efendim, dedi.

— İzinde mi?

— Evet ama, merak buyurmayınız efendim. Bendeniz derhal kendileri yapar, numaranızı lütfederseniz zat-ı âlilerinize de sonuçtan haberdar ederim.

Çektiği bir kâğıda söylenen numarayı not etti:

— Su tazyikli mi geliyor acaba?

— Evet, kuvvetli geldiğini söylediler.

— Hımm... Kaçıncı katta oturuyorsunuz efendim?

— Yedinci katta.

— Hımm... Peki efendim, derhal icabına bakılacaktır.

Hemen dahili telefona sarılıp, daire müdürlerini odasında topladı. Fakat hiçbirinin adı bildirilen semtte suların aktığından haberi yoktu. İşaretlediği gazeteleri müdürlerin önüne atan tombalacık adam:

— Bu kadar sorumsuzluk olmaz arkadaşlar! diye bar bar bağırdı. Bu milletin malına, canına yazık! Ankara, İzmir, Eskişehir'deki su baskınları karşısında tetikte beklememiz gerekirken, bizim yağış görmeyen kentimizin bir semtinde sular akıyor ve sorumlu arkadaşlarımızın maalesef bu olaydan haberleri olmuyor.

Müdürlerden biri, ürkek ürkek mırıldandı:

— Emrederseniz bu işi kimin yaptığını soruşturalım efendim.

Bir kere daha çınladı tombalak adamın sesi:

— Soruşturalım deyip oturmakla olmaz efendim. Gerekirse bütün sorumluların ifadeleri alınacak, bir kaç saat içinde bu vatan ve millet haini her kimse meydana çıkarılacaktır!

Solgun yüzle odadan çıkan şebeke müdürü o hırsla yardımcısına ağzına geleni söyledi:

— Biz burda neciyiz arkadaş? dedi. Benden habersiz su açma emrini size kim verdi?

— Siz yoktunuz efendim, dedi muavin. Genel Müdürlükten Lütfü beyin emirleri üzerine...

Ter ter tepinerek devam etti müdür:

— Suyu açtın!

— Hayır, ben açmadım efendim.

— Ne yaptın?

— Lütfü beyden aldığım emri, işme suyu tesislerindeki Hayrullah beye nakletttim.

— Demek Hayrullah da var işin içinde... Ben ona gösteririm. Bakalım koskoca bir semtin hayatı ile nasıl oynayabiliyormuş! Odanıza dönün, soruşturma sonuçlanıncaya kadar bir yere gitmeyin!

Telefona sarıldığı gibi Hayrullah beyi tepeden tırnağa bir güzel benzetti:

— Nasıl yaparsın sen bunu arkadaş, dedi. Bir muavinin sözüyle, bir semti sular altında nasıl bırakırsın?

— Anlayamadım, dedi Hayrullah bey, ne olmuş?

— Elinin körü olmuş! Üç numaralı su verdiğin yetişmiyormuş gibi, tutmuş bir de ne olduğunu soruyorsun. Haydi radyo dinlemiyorsun diyelim, birader gazete de okumaz mısın sen? Yurdun su altında kalan bölgelerinden haberin yok mu? Ankara ve Eskişehir'deki olayları duymadın mı?

— Onu duydum ama, İstanbul'un bir semtine verdiğimiz su yüzünden, Eskişehir'in baskına uğradığını doğrusu duymamıştım.

— Duymadıysan, duyururlar adama. Sen şimdi söyle bakalım: Emri bizim muavinden alınca ne yaptın?

— Vana memuru Ali Çavuşa bu sabahtan itibaren üç numaralı bölgeye su vermesini söyledim.

— Sen söyledin.

— Evet, muavininizin emirleri üzerine, Ali Çavuşa emrettim.

— Yani son emir senden çıktı, öyle mi?

— Evet.

— Vanayı kim açtı?

— Ali Çavuş...

— Peki. Derhal Ali Çavuşun idaremizdeki işine son verilecek ve siz de dahil, suların akmasını emredenlerin durumları görüşülüp, sonuç tebliğ edilecektir.

Derin bir nefes alıp tombalacık adamın huzuruna çıkan şebekeler müdürü, soruşturmanın sonucunu en ince noktasına kadar anlattı.

— Peki, dedi tombalak adam. Teşekkür ederim, gidebilirsiniz.

Sonra müracaat sahibinin numarasını çevirip, suların aktığını haber veren yusyuvarlak nonoşa:

— Bir de şimdi bakınız efendim, dedi. Sularınız akıyor mu acaba?

— Size telefon ettikten az sonra kesildi, dedi hattın öbür ucundaki.

— Allahtan vaktinde haberdar ettiniz. Bütün dikkatimize rağmen ara sıra bazı sorumsuz kimseler çıkıp, suları açıveriyorlar efendim, dedi tombalacık. Fakat endişeye mahal yok. Suları açan kimse derhal bulunmuş ve idaremizdeki işinden kovulmuştur. Müşterih olunuz efendim.

Telefonu yerine bıraktı ve sabah kaldığı yerden su baskını ile ilgili haberleri kırmızı kalemle işaretlemeye başladı.

Vedat SAYGEL

— Yarınkini okudum, öbür günkü yok mu evlât?..

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ: Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8-10, Daire: 3. İstanbul

Telefon: 22 18 11

İLAN FİATI: Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiatı: 100 kuruştur.

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

Altın hakkında bilginiz var mı?

ALTIN NEDİR?

Altın, altın renginde, orta sertlikte, 3500 derecede eriyen ve kendine sahip olmak isteyen insanların başını belâya sokan tehlikeli ve belâlı bir madendir. Altın yüzünden insanlar bugüne kadar dünyanın altını üstüne getirmişlerdir.

İLK ALTINI KİM BULDU?

İlk altını Altunizade'nin bulduğu iddia edilmekteyse de kimin bulduğu belli değildir. Çünkü altını bulan derhal ortalıktan toz olmuştur. Altını bulan bulunduğu takdirde bu sualin cevabı da verilecektir.

ALTIN NE İŞE YARAR?

Altın aslında ne yenip ne içilecek bir nesnedir. Fakat fazla parlak olmasından ve gözleri kamaştırmasından insanlar altını eritip oralarını buralarını süslemeye alışmışlardır. Bilhassa kadınlar altını erkeklerden daha çok kullanır. Altın için kendini teslim etmiyecek kadın pek seyrek çıkmakta, bu gibiler gümüşü tercih etmektedirler. Arada bir incik boncuğa da tav olanlar çıkmaktadır.

ALTININ BORSA İLE NE ALÂKASI VARDIR?

Dünyada her millet altın üzerine muamele yapar. Parasını, orasını, burasını altına göre ayarlar. Bir milletin elinde ne kadar altın varsa, o kadar itibarı vardır. Altınların durduğu yere hazine denir. Hazineyi hazne ile karıştırmamak lâzımdır.

ALTIN BİRİKTİRMEK FAYDALI MIDIR?

Altın biriktirmek faydalıdır. Yalnız, birikmiş altınları bir küpün içine doldurup gömmek ve sonra gömdüğünüz yeri unutmak zararlıdır. Altın ağır olduğundan taşıması da zordur. Onun için altını eritip muntazam kalıplar haline getirip onlarla bir bina yapmak en garantili iştir. Çünkü bina hem çok para eder, hem de yürütülmez. Ayrıca kendisinde bol miktarda altın olan kimse, parası bitti mi altına el atıp itibarını elde eder. Her gram altın, adamın şerefini, itibarını bir gram arttırır.

ALTININ ÇEŞİTLERİ NELERDİR?

Altının çeşitleri sayılamıyacak kadar çoktur. Altın portakal, altın kuro, altın anahtar, altın goller, altın palmiye, altın çocuk, altın mikrofon, altın yumurta, altın horoz, altın çağ, altın top bu çeşitlere girerler. Ayrıca, Reşat, Hamidiye, Mecidiye, Külçe, İngiliz gibi çeşitleri bulunur. Her ne şekilde olursa olsun, altın altındır, üstün değildir.

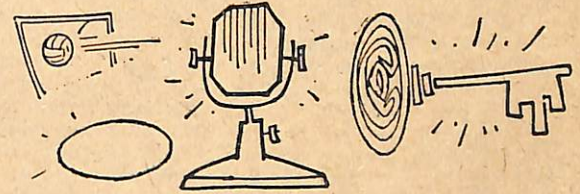
NEDEN HERKES ALTINA HÜCUM EDİYOR?

Yukarda bu kadar altının meziyetlerinden ve öneminden bahsettikten sonra hâlâ bu soruyu sormak inekliktir. Ama gene biz izah edelim.

Dünyada zaman zaman altın birkaç kişinin elinde toplanır ve bu herifler herkesi üç kâğıda getirip borsayı karıştırırlar. Ve bu yüzden paralar pul haline gelip sadece mektupların üstüne yapıştırılacak kadar değerinden düşer. Bunu gören ve çevrilen dümeni anlayan diğer taraf hır çıkarır ve arkadan milletler altın yüzünden birbirine girerler. Sulhu korumak için yapılacak en doğru hareket altına hücum etmek ve bol miktarda altın araklayıp kıymetlenmektir. Şarlo'nun da vaktiyle yaptığı budur.

Bu günlerde altına herkes hücum ettiğinden açıkta kalan diğer madenler rahat bir nefes almışlardır. Altının en büyük rakibi olan gümüş, belki bu durumdan istifade etmeye kalkacaktır. Aman gümüşü tutun.

SİGARANIZI NASIL YAKARSINIZ?

Dünya üstündeki insanların üçte ikisi sigara içer. Bunlardan yüzde ellisi sigarasını kibritle, yüzde onbeşi çakmakla, yüzde onu sobadan, yüzde beşi kavla, yüzde yirmisi de sigarasını başkasından yakar... Ayrıca bir günde beş milyar iki buçuk milyon paket sigara içilir. Bu miktara pipo, esrar içenler dahil değildir. Ekrem de dahil değildir...

İstatistik deyip geçme!

YOLDA YÜRÜYENLER

Çok ince olarak yapılan hesaplara göre, dünyada bir günde bir milyar kişi yolda yürümektedir. Bunlardan çoğunluğu asfaltan yürür. Geri kalanların bazıları arnavut kaldırımlarından, bazıları parkeden, bazıları tretuvardan yürürler... Adım vasatisi adam başına yetmişbeş santimdir. Kadınlarda ise elli santime kadar düşer. Hızlı yürüyen bir adam bir günde on kilometre kadar gider. Sonra geri döner. Arada bir durarak yürüyenlere rahvan denir. Telâşlı yürüyenlere tırıs gidiyor demek âdet olmuştur.

Bir de dört nal vardır. Fakat o beygirlere mahsustur.

KAÇ SOLAK VAR?

Gene yapılan istatistiklere göre, dünyada elli milyon solak vardır. Geri kalanların hepsi sağlaktır' Bunların dışında iki elini kullananlara da rastlanır. Bunlara bir isim verilmez. Kendi kendilerine bir isim takmışlarsa o başka.

MANYAK SAYISI NE KADAR?

Meşhur rahabilitasyonist Dr. Şakir'e göre dünyadaki insanların yüzde onbeşi manyaktır. Bunların içinde seksomanyak, paromanyak, süpermanyak olanlar çoğunluğu tutar.

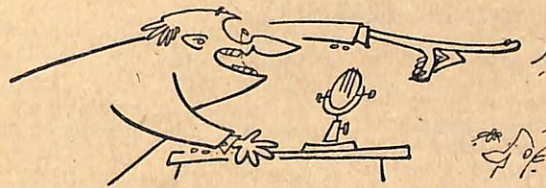
※

Yarım milyonluk bahis!

Kim demiş sivri akıllılık para kazandırmaz diye?... Hofmeier adında bir Alman, neticeinden Roma'ya, yani 1070 kilometrelik bir yolu üç ayda, elleri üzerinde yürümek suretiyle katetmek hususunda onun gibi sivri akıllı bir zengin arkadaşı ile yarım milyon liraya bahse tutuşmuş.

İşin içinde hem inat hem de yüklü para, hem de şöhret olunca bu işi başarmaya ahdeden Alman genci sonunda bahsi kazanmış!...

SOYUT SANAT ÜZERİNE BİR KONUŞMA

Dinleyicilerim..

Soyut sanat üzerine ne kadar konuşsak azdır... Onun için ben biraz daha konuşacağım... Nedensel soyut sanatın yetergensiz oluşumunda doğuksal yapık düşünülemez... Maamafih, esbabı mucibesinde görülen varışımların nedenlerini araştırırsak görürüz ki madde ile boyutun farkı yoktur...

İçinizde lâflarımı anlamadıkları için bana bozuk bozuk bakanları görüyor gibiyim... Anlamıyorlarsa onların daramsaklığına vermek zorunda kalacağım... Lisanımda anlaşılmayacak güçte bir kelime kullanmadığım gibi hötörgen bir varışlılık olamaz... O portakalı kim attı?... O inek kimse çıksın, dışarda hesaplaşalım... Zorumsal güçlerle beni susturmak isteyen gafillere nanik yaparım... Biz burda sanat konuşuyoruz... Sanat duyumlu kişilerin hitabet tarzıdır... Esbabı mucibesine gelince demin izah ettim ya... Neticede ve ivedi olarak konuşmamı kesmek zorunda kalacağım... Sanatın özüne dalmamış bir adam, böyle konuşmalara muhatap olmamalıdır... Ben bir termesifon olabilirim, fakat Üsküdar'dan kalkacak bir uçak hiçbir zaman tayyare değildir... Demekki pastanın üstündeki krema bile zımpara kâğıdı kadar anlayışlı olabilir... Tuz saniyede yapılan bir imambayıldının ağırlığı başımızı çevirmemize mâni olamaz...

Durun yahu beni ne tutuyorsunuz?... Ben, sanat soyut, deli değilim, aklım bir terazidir ki iki gram eksiklik için kalb kırılmaz... İmdat deli var!... Ben deli miyim?... Suallerimi yanlış ezberlemeyin. Bırakın beni!... (Fonda bir cankurtaranın siren sesi).. Seyircilerde bir telâş ve kürsüye yakası bağrı açık, demin yakalanan delinin bağladığı hakiki doçent doktor Nejat Özenti çıktı... Bir iki nefeslendi... Konuştu:

Dinleyicilerim... Soyut sanat üzerine ne kadar konuşsak azdır... Demin konuşan arkadaşım muhakkak ki aynı lâfları etmiştir... Alkışlar...

Konuşan: Doçent Doktor Nejat Özenti

※

İyi muz!

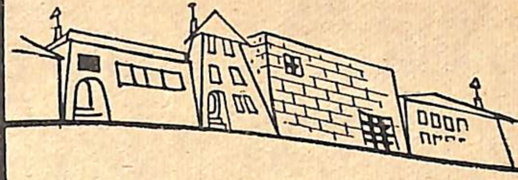
Sevdiğiniz, vücut güzelliklerine bayıldığınız film yıldızlarını çiy çiy yemek veya yalamak suretiyle içinizi serinlendirmek mi istiyorsunuz?...

Mesele, Kristof Kolomb'un yumurtayı oturtması gibi basit ve kolay.

Los Angelos'ta, açıkgöz bir dondurmacı size bu imkânı sağlıyor, hem de çok ucuza...

Bu akıllı dondurmacının bu icadı ile kazandığı paranın haddi, hesabı yokmuş, yakında bir film şirketi kurduğunu duyarsanız şaşmayın.

SIPA

MUZAFFER İZGÜ

— 12 —

Yürüyelim!... Yürüyelim arkadaşlar!... Toptan yürüyelim!... Bütün insanlar yürüyelim... Arkamda bir yığın, önümde bir yığın insan, yürüyoruz... Yürüyorlar. Mini miniler de ilk kez yürümeden başlıyorlar işe... Kuş uçmaktan, kurbağa sıçramaktan, böcek yuvarlanmaktan... Tabiatın kuralı bu, düzeni bu... Yürümek, hep yürümek...

İyice yanaştım kıza... Kızda bir korku!... Aman, nerden aklıma geldi bu titreme... Başladım titremeğe... Titriyorum... Kız da titriyor... Titrek titrek şarkıma devam ediyorum:

«Elâ gözlerini sevdiğim dilber...»

Kızın annesi rap diye duruyor, kız duruyor...

— Deli, diyorlar.

Haydi, gel de ispat et şu insanlara akıllı olduğunu!... Ben akıllıyım desen inanmazlar ki... Hem akıllı ile delinin de belirli bir ölçüsü, bir sınırı yok ki!... Birinin yaptığı zırdeliliğe akıllılık derler, ötekinin yaptığı akıllıca işe, zırdelilik derler... Hey gidi insanlar hey!...

Aldırma Sıpa!... Ölçemez bu insanlar senin aklını. Arılarından haberleri yok onların... Okşa kafanı, sev aklını!

«Bin yaşa aklım e mi?»

— Ben aklımı severim, dedim.

Kadın iyice kızdı:

— Terbiyesiz! diye bağırdı.

Acaba kim terbiyesiz? Önce, siz baktınız bana, sonra «vah zavallı vah» diyerek lâf attınız ve efendi, can evimden vurdunuz... Ben ne yaptım? Sadece arkanızdan geldim... Bakın, bütün insanlar birbirinin arkasından gidiyorlar, trenler gibi... Bana lâf attığınız zaman da, size karşılık olarak, «Ben aklımı severim» dedim, var mı benim bunda bir günahım? Öğreneceksin Sıpa, bu dünyada çok zaman okkanın altına günahsızların gittiğini. Evet, öğrendim de...

Kızdım kadınlara:

— Vallahi ben terbiyesiz değilim abla! dedim.

Ortada hiçbir sebep yokken, kadın:

— İmdaaat! diye bağırdı...

Bağırır bağırır, keyif onun, boğaz onun!... Aman, ne biçimsiz oluyor şu kadınlar (İmdaaat) diye bağırırlarken... Lâf yetiştiremediler mi, gelsin arkasından imdaaat!... Bağırayım mı ben de imdaaaat diye.

Tabiatıyla hangi kadın imdat diye bağırırsa, orada da bir yığın işsiz güçsüz, aptal erkek vardır ve hemen imdada, imdat arabası gibi koşarlar... Ne yapsın adamlar, kadına karşı güçlü kuvvetli olduklarını gösterecekler... Kendini göstermenin en kolay yolu...

Tosuncuğun biri kolumdan yakaladı:

— Bırak ulan kolumu!

Haydi bakalım arslanlar!... Bakın, kaç kişisiniz, şuracıkta doğrayıverin beni... Yahut bir kıyma makinası bulun, kıyma yapın, iki kere çekin, üç kere çekin... Yapın işte bir şeyler!... Bu kadınla kız, sizin arslan olduğunuzu onaylasınlar...

Bayağı kafam bozuldu. Nasıl bakıyor bu salaklar, sanki Moskof gâvuruyum.

— Ulan ne bakıyorsunuz öyle? dedim.

— Irz düşmanı!... dedi ihtiyarın biri.

Tepem attı. Ağzıma geleni söyledim:

— Ulan moruk, sen değil miydin gençliğinde evli kadınları ayartıp da onları evine götüren... Sen değil miydin, perde aralığından komşu kadınının bacaklarını gözetleyen, sen değil miydin eve gelmiş çamaşırcı kadını sıkıştıran? Esas ırz düşmanı sensin anladın mı?

Adam nasıl gitti, toz oldu mübarek... Belli ki etmiş. Fakat ne de olsa namuslu adam, yaptıklarını inkâr etmedi.

— Bırakın kolumu! dedim.

— Dur bakalım, polis gelecek!

— Ne, polis mi?

— Polis ya, ne sandın?

— Ben polislik ne yaptım?

— Sarkıntılık ettin.

— Kime?

— Şu kıza!

— Sen çekil ulan, bu kız konuşsun, veya anası konuşsun. Sanki, senin baldırına el atmışım gibi konuşuyorsun!

— Benim baldırıma ha?

— Senin baldırına!

— Ulan ben şeyim, anladın mı, erkeğim...

— Belli, pantalon giyiyorsun.

— Vururum yumruğu ha!...

Sağdan soldan konuşanlar oldu:

— Vur da görelim!

— Bırak, polis verir onun cezasını.

Para verecek, akıl verecek değil ya polis, belli ki ceza verecek. Ne akıllı adam yâni şunu söyleyen... Polis verir cezasını!...

— Cinsi sapık mıdır nedir?

Bunu söyleyen kır başlı adama sordum:

— Nerden bildin be kır kafa benim cinsi sapık olduğumu? Tecrübe mi ettin?

Kırkafa, öne doğru çıktı:

— Vururum ha!... dedi.

Ne hoştu şu insancıklar... «Vururum ha» diyorlar, vurmuyorlardı. Sahi, niye vurmuyorlardı? Oysa ki, ben akortluydum dayağa. Sağolsun babamız.

İnce sesli biri:

— Yankesiciye benziyor, dedi.

— Hadi oradan, karısının parasını çalan sen de, dedim.

Adam, hırsla soludu:

— Ben mi?

— Sen ya!... Yemin et karının parasını bugüne dek hiç çalmadığına!..

Edemedi, sadece:

— Deli bu, deli, dedi.

Biri deli dedi mi ötekiler de aynı şeyi mutlaka tekrarlarlar:

— Evet, deli canım, tıkmalı böylelerini tımarhaneye, salmamalı akıllı insanların arasına!...

Akıllılara bak sen akıllılara!...

Sordum:

— Nerden biliyorsunuz yahu deli olduğumu?

— Ulan, ayağında ayakkabın yok, pantalonunu ters giymişsin, deli değilsin de nesin?

— Öyleyse fakirlerin tümü deli, çünkü hiçbirinin kıyafeti sizinkisine benzemez.

Hakikaten öyle, fakirlerin tümü deli... Hiç akıllı olsalar, yırtık pabuçla, delik pantalonla gezerler mi? Gezmezler. Zengin olmanın çaresini ararlar. Çünkü, zengin olmak o kadar kolaydır, o kadar kolaydır ki, su içmek kadar kolay...

— Bir dakika beyler, dedim, nasıl fikrimi kabul ediyor musunuz?

Şaşı gözlü biri:

— Tabii deliler, dedi.

Eli çantalı biri:

— Olamaz, dedi, Tanrı herkesi akıl denen şeyden mahrum etmemiş ki, hem de eşit olarak dağıtmıştır...

Şaşı gözlü:

— Asla fikrinize katılmıyorum beyim, dedi.

Pahalı sigaralardan içen biri:

— Efendim, dedi, Tanrı insanlara aklı verirken, eşit tutmuş ama, fikir meselesine gelinceee!...

Dazlak biri:

— Efendim, akılla fikiri birbirinden ayırmak, etle tırnağı birbirinden ayırmak demektir... Şöyle ki...

Kolumu tutan bağırdı:

— Ne münasebet?

Söze karıştım:

— Beyler bir dakika, dedim, oturumu baştan açıyorum! Şimdi ben dedim ki, fakirlerin tümü deli, dedim. Şu bey diyor ki...

Tam o sırada polis geldi:

— Ne o, ne var? diye sordu.

— Şey, polis bey, dedim, bir münazara, daha doğrusu şöyle ayaküstü bir sokak toplantısı. Ben diyorum ki, fakirlerin tümü deli diyorum. Beyler...

— Beyler ne diyor?

— Vallahi şu bey bana hak veriyor, şu bey de akılla fikirin birbirinden ayrılmayacağı hususunu savunuyor, şu bey de, bizim tamamen tersimiz olan bir tezi savunuyor. Acaba sizin fikriniz polis bey?

— Benim mi?

— Evet, sizin... Fikir fikirdir. Fikirler mukaddestir...

— Vallahi hemen insan şuracıkta, birdenbire bir şey söyleyemez ki. İnsanın aklı var tabiî. Bu bir kere inkâr edilemez...

Yaşşa lan polis efendi, nasıl da bildin insanın aklı olduğunu? Ama dur, akıl değil o, arı o, arılar, bal arısı onlar... Arı bildiğimiz arı...

Sordum polise:

— Senin kafanın içinde arı var mı?

— Ne arısı?

— Arı canım... Bey arı, ana arı, işçi arı.

Adam kestirip attı:

— Benim kafamın içinde arı yok. Hem ne gezer insanın kafasının içinde arı?

— Öyleyse kusura bakma polis efendi, mademki senin kafanın içinde arı yok, sen bu benim sorduğum soruya cevap veremezsin.

Polis suratıma tuhaf tuhaf bakmağa başladı. Sonra gözü pantalonuma, ayaklarıma ilişti. Notunu verdi benim için... (Deli bu).

Sırıtarak:

— Var tabiî, kafamın içinde arı var, dedi.

Benden şikâyetçi olan kadının gözlerinin içine baktım:

— Ama bunun yok polis efendi, dedim.

Keşki demeseymişim, kadın:

— Şikâyetçiyim polis efendi bu serseriden, dedi.

— Hanım abla ağzını topla. Bak, bütün milletin içinde hakaret ediyorsun bana... Şeref denen görünmez, o şahsıma ait asaletimle alay ediyorsun. Ki, ben asilim...

(Devamı var)

sabah olsa...
Blue Bleu
TRAŞ OLSAM.
TRAŞ KREMİ
Blue Bleu
TRAŞ KREMİ
TRAŞ OLMAK
ÖZLEMİNİ YARATIR

(İlâncılık: 5948 — 63)

Her nevi kalem için en iyi mürekkep
PARKER
SUPER Quink

(İlâncılık: 5636 — 62)

ÇAMAŞIR KAÇAKÇILARI
Yazan _ Çizen
SUAVİ SUALP
6

HAYDİ BEYLER HOOP!.. KAPAN KAZANIYOR!
LOLA SÜTYENİ HAVAYA ATAR ATMAZ, BİR ANDA SALONDAKİ ERKEKLER HAVADA UÇTULAR _

KAPTIM.
DAĞILIN, ATLIYORUM
SÜTYEN BENİM..
YEDİM HEPİNİZİ
TUT-MA!
AAA!
YOL AÇIN SÜPERMAN ÇEYMİS GELİYOR

FAKAT SÜTYEN HEPSİNE TATLI BİR VÜCUT ÇALIMI ATIP, ŞAKİR VE HÜSNÜ'NÜN ÖNÜNE BILDIRCIN GİBİ DÜŞTÜ.
KISMETE BAK ŞEF!
DE.. DEMEK Kİ, LOLA'NIN BU GECEKİ MİSAFİRİ BİZİZ. AL ONU KİMSE KAPMASIN

SİZİ TEBRİK EDERİM BÖYLE BİR DEVE ŞANSI KARŞISINDA, BANA SADECE SİZİ ODAMA DAVET ETMEK KALIYOR
MERSİ SAYIN MİS...
AYNEN ŞAKİR BEYİN DEDİĞİNDEN

TABİİ ODAMA SADECE BİRİNİZ GELECEK.. İKİNİZLE BİRLİKTE ÇIKARSAM OYUNUN KURALLARINI BOZMUŞ OLURUZ.. ARTIK SİZ ARANIZDA ANLAŞIN

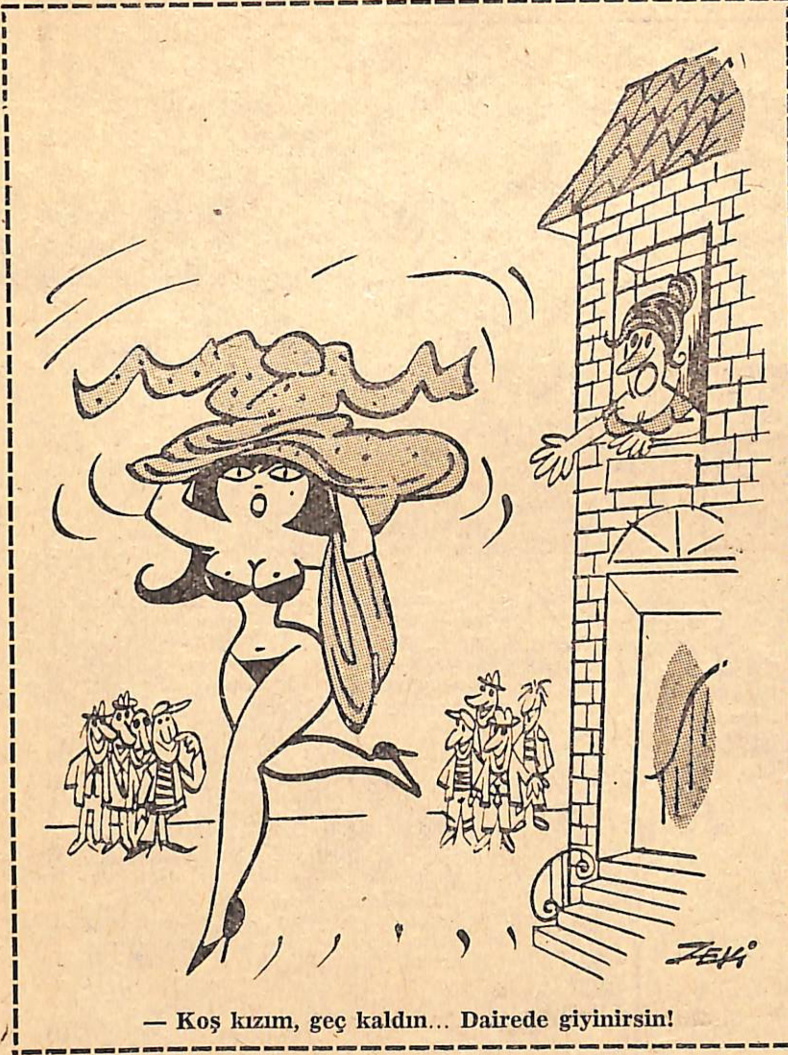

BU İŞ BAŞKA ŞEYE BENZEMEZ ŞEF SÜTYENİ BEN KAPTIM, ABLA İLE BEN GİDECEĞİM SANA SONRA ANLATIRIM.
NEE!. BİR ZEVK GECESİ UĞRUNA BANA İHANET HAAA!

İHTİRASI UNUT. VAZİFENİ DÜŞÜN HÜSNÜ BU KADIN TEKETEK SENİ YER SONRA KOMBİNEZON DAVASI DA YATAR. İKİMİZ DE GİTMELİYİZ
EVET İDARE ETSİN BU GECELİK.

KONUŞ HADİ!
ŞEY.. SIHHI SEBEBLER YÜZÜNDEN BEN ARKADAŞIMDAN AYRILAMAM ONU DA İDARE ETMEK MÜMKÜN MÜ ACABA?
DEMEK İKİNİZ BİR BARDAKTAN İÇECEKSİNİZ. PEKİ, BU SEFERLİK KABUL

ANLAŞMAYI YAPIP SALONDAN ÇIKTILAR TABİİ BÜTÜN HERKES ONLARA BOZUK BOZUK BAKTI
BİR BARDAK KELİMESİNDE ESRAR VAR.
ŞU ŞAKİR BEY DE GELMESE OLMAZMIYDI?
BU ENAYİLERE BİRER KADEH ROM VERDİM Mİ İKİSİ DE YUMURTA GİBİ OLUR

KIZIN BU HERİFLERİ SEÇMESİNDE BİR DÜMEN VAR BU SEFER HAİN BİR İZ YAKALADIM GALİBA.. ÇAKTIRMADAN TAKİPTE YÜKSEK MENFAATIN VAR JAK. SESSİZ VE DERİNDEN GİT
Haftaya: Kadehler patlıyor

— Koş kızım, geç kaldın... Dairede giyinirsin!

İyi plânlanan ve yürütülen
bir reklâm ve tanıtma faaliyeti
bir müessese için
masraf kapısı olmaktan çıkar;
karşılığını kat kat getirir.

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01. İstanbul

(Basın : 12950 — 61)

ELENA, bale yapar gibi sabunlu ellerini çıplak vücudunda gezdirdi. Bitişik dairede oturan Roki gözünü anahtar deliğine dayamış, heyecandan tir tir titriyordu. Titiz bir kadın olan güzel daire komşusu Elena işte yine çırıl çıplak, duşun altında, ayaktaydı. Üstelik oda kapısı da açıktı. Demek otel garsonu John, bu güzel yaratığın harikulâde vücudunu anlatırken hiç de yalan söylememişti.

Hem niçin yalan söylesindi canım? Kendinden başka hiç erkek müşteri yok muydu bu otelde? Bu güzel kadının bitişiğindeki daireyi başkalarına verir, yüklü bir komisyon da çıkarırdı kendine. Bu sahneyi göstermek için ayrı bir ücret mi istiyordu? Yoo... Bahşiş faslını, delikanlının kendi vicdanına bırakıyordu. Fakat bu gibi kimseleri darıltmanın pek yararlı olmayacağını bilen Roki, garsonun bahşişini her seferinde biraz daha artırıyordu. Çünkü daire komşusunun banyo saatlerini garson John'dan başkasının bilmesine imkân yoktu. Her seferinde kapıyı tıklatıyor, radyo programı verir gibi, «Komşunuzun duş vakti geldi» diyordu.

Roki, güzel komşusu ile ilk defa bir asansörde karşılaşmıştı. Kadının açık göğüslerinin etkisi altında öylesine kalmıştı ki, çıkacağı kata nasıl geldiğini anlamamıştı bile. Kendinden geçmişti delikanlı. Kapıdaki paspasta, sürahideki suda bile güzel kadının dalgalanan kalçalarını görüyordu.

— Güzel kadın, değil mi?

Onu dalgınlığından kurtaran bu sözleri, garson John söylemişti. Hele delikanlının avucuna sıkıştırdığı paranın büyüklüğünü görünce, dana etraflı bilgiler vermekten de çekinmemişti.

Roki, yüklü bir bahşiş sayesinde öğrenmişti her şeyi. Güzel kadının bir süre önce kocasını kaybettiğini ve onun hâtırasına sadık bir ömür sürdüğünü...

Sonra:

— Kadına yazık oluyor, demişti garson. Vücudunu bir görseniz...

Ertesi gün Roki, otelin barında John'a büyük bir viski ısmarladıktan sonra, eline de epey bir para tutuşturdu. Bu seferki bahşişi, ilk verdiğinden de çoktu. Tabiî bahşişin çokluğu nisbetinde, kadın hakkında topladığı bilgiler de çok oldu. John, kadınları tarif etmeyi çok iyi bilen erkeklerdendi. Öyle canlı anlatışları vardı ki, Roki bile bitmesini istemiyordu. Bir bardak viski daha ısmarlarken, cebine de bir miktar para koymayı ihmal etmedi. İkinci bahşişi alan garson:

— Ah, dedi, hele bir de çırılçıplak görseniz onu...

Heyecanla yutkundu delikanlı:

— Nasıl görebilirim ki?...

— Siz işin o tarafını bana bırakın, dedi garson. Bu kadında temizlik illeti vardır. Bütün vaktini, sadece yıkanmakla geçiriyor. Sünger eldivenlerle sabunu vücuduna bir sürüşü var ki, görseniz çıldırırsınız!

Elini yeniden cüzdanına daldıran Roki, garsonun gösterdiği bir anahtar deliğinden, Elena'yı en basit apareyden seyretti. Çıplak ve harikulâde güzel vücut, bütün ihtirasını uyandırmıştı.

Ertesi gün bir sepet çiçek yaptıran Roki, sepete iliştirdiği kartvizitine yazdığı birkaç satırla güzel komşusunu yemeğe dâvet etti.

Garson götürdü sepeti. Döndüğünde çiçek yerini bulmuş, fakat kartviziti geri gelmişti.

Üzgün görünen garson:

— Kocasının matemini tuttuğu için, özür dileyerek gelemiyeceğini söyledi, dedi.

Roki,nin, kadını memnun etmekten başka düşüncesi yoktu. Garsonun cebine önemli bir bahşiş bırakırken sordu:

— En sevdiği şey nedir acaba?

— Çikolata, diye fısıldadı John. Çikolataya bayılır.

Erkenden uyanan Roki, yeni bir banyo faslını seyretmek için ödediği küçük bir servetten sonra yazdığı bir aşk mektubunu da içine koyarak, garson John'la büyük bir kutu çikolata gönderdi.

Fakat kadın yine çikolataları almış, «Kocasının hâtıralarına sadık, namuslu bir kadın olduğum için...» diye mektubu geri çevirmişti.

Garsona verdiği bahşişler ve güzel kadına yolladığı çiçek ve çikolatalar yüzünden, onbeş gün içinde bir ev parası harcamıştı Roki.

Bir anahtar deliğinin başında gelip geçiyordu zaman.

Bir sabah sigara almak için bir bakkala giren Roki, yüklü bir fileyi taşımaya çalışarak yanından geçen garson John'u tanımakta gecikmedi. Fakat kendine tanışlık verilmediği için bir başkasını da John'a benzetmiş olabilirdi.

Durmadan kırıtan satıcı kıza sordu:

— Az önce buradan çıkan adam, garson John değil mi?

— Adını bilmiyorum, dedi kız. Ama muhakkak ki dünyanın en temiz kadınıyla evli.

— Neden?

— Alış verişini bizden yapar. Ve her hafta kilolarla, karısına mis gibi kokan sabunlar alır. Günde dört beş posta yıkanmadan yapamazmış karısı.

Şaşırıp kalan Roki:

— Yaa, diye mırıldandı. Bütün kazancını sabun parasına yatırıyor demek.

Bir kere daha kırıtan tezgâhtar kız:

— Aldığı sadece sabun değil ki, dedi. Eve her gün kutular dolusu çikolata da gidiyor ama, adamın söylediğine göre onun parasını başka bir enayi ödüyormuş!

Bill Blondy'den
çeviren :
Süheylâ AYKUT

⊚

İtiraz

Kadın, fırsat buldukça kızlarına

— Erkekleri, avucunuzun içine alacaksınız, onlara göz açtırmayacaksınız, tanışır tanışmaz her isteklerine itiraz edeceksiniz derdi.

Bir gün, kızlarının en küçüğü eve geç geldi.

— Nerede kaldın kız?

— Bir erkek arkadaşımla beraberdim de...

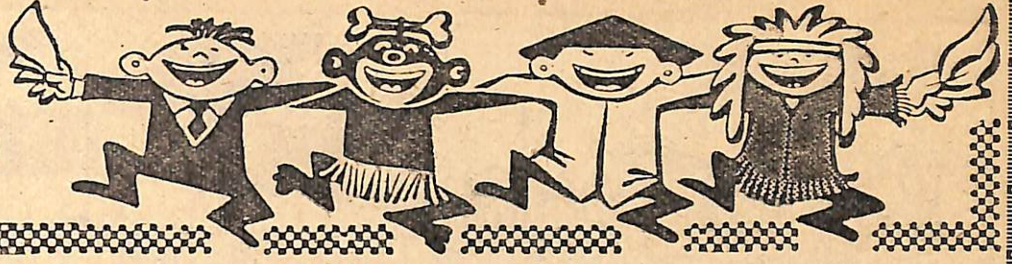
— Peki, nereye gittiniz?

— Onun garsoniyerine.

— Neee?...

— Ne kızıyorsun anne? Sen, her şeye itiraz et demedin miydi? Çocuk, oturduğu yerin çok güzel manzarası olduğunu, fakat odası dağınık olduğu için, bugün beni götüremiyeceğini söyledi. Ben de, «Olmaz öyle şey, derhal gideceğiz!» diye bastım itirazı...

Milletler Gülüyor

Seri imâlat

Çocuk çamaşırları satan bir mağazada çalışan Yolande sabahtan beri gelene gidene mal beğendirmek için çene çalmaktan bitap düşmüştü. Öğleyin bir sandviç yemek için dışarı çıkıyordu ki, dükkâna giren üç hâmile kadın yüzünden yemek paydosunu da ertelemek zorunda kaldı.

Kadınları uğurladıktan sonra, «Ne tuhaf şey» diye düşündü. «Sadece zevki için evlenen kadın kalmamış bu dünyada... Nikâh defterine imzayı basan imalâta başlıyor!»

Uyku vakti

Televizyondaki striptiz programını ilgiyle izleyen küçük Toto'ya:

— Haydi bakalım, dedi babası. Yatma vaktin geldi. Bak, kadınlar bile soyunmaya başladılar.

Jilet

Hint fakiri, bir dükkâna girer:

— Bana bir paket jilet verir misiniz?

Tezgâhtar:

— Ne marka olsun efendim?

— Markanın önemi yok, ben çiğnemek için istiyorum...

— Bu kıyafetle bir tecavüze uğrarsa hiç şaşmam...

— Haklısın karıcığım... Gidip şuna bir ders vereyim!

— Bu herif bize komşu olduğu günden beri, büroda geçen saatler bana daha uzun gelmeye başladı!

Meslek

Yankesiciye otomobil çarpmıştı. O, yerde kıvrana dursun, kazayı yapan şoför de gaza bastığı gibi, olay yerinden uzaklaşmıştı. Yankesicinin çevresine üşüşen kalabalıktan yaşlıca bir kadın:

— Size çarpan arabayı gördüm, dedi. Fakat öyle hızlı gitti ki, numarasını alamadım.

Yattığı kaldırımda ambülânsı bekleyen yankesici zayıf bir sesle:

— Sağ cebimde onun pörtföyü vardır, dedi. Bakın, herhalde içinde plâka numarası da yazılıdır!

Mantar

Marsilyalı, Gaskonyalıya dert yandı:

— Şu benim şarap mahzeni iyi hoş ama müthiş rutubetli birader: Şarap çıkarana kadar küfleniyorum âdeta...

Gaskonyalı başını salladı:

— Benim mahzenimde olmadığına yine de şükret dostum...

— Seninki daha mı rutubetli yâni?

— Rutubetin lâfı mı olur: İnip çıkana kadar her tarafımda mantar bitiyor...

— Ne yapıyorsun bu mantarları?

— Ne yapacağım, kazıyıp kazıyıp yiyorum...

Nereden anlamış?

Mösyö Durand mert bir adamdı. Oturduğu apartmanın merdiveninde kocaman bir paketi taşımaya çalışan yaşlı kadını görünce, bayağı duygulandı. Kucaklayıverdi kadının paketini.

— Teşekkür ederim mösyö, dedi kadın. Çok teşekkür ederim.

Birkaç basamak çıktıktan sonra da, hiç sebebi yokken sordu:

— Sigara içiyor musunuz?

Kadının, kendine bahşiş kabilinden bir şeyler vereceğini sanan Durand:

— Evet, dedi. Hem de pek çok!

— Tahmin etmiştim.

— Sigara içtiğimi nerden anladınız?

Kadın, acıyarak baktı mösyö Durand'a:

— Merdiveni çıkarken yorulmuş gibi solumanızdan!...

— Hayatında ilk tanıdığın erkek ben miyim?

— Evet, ilk utangaç erkek!

Huy

Öğrencilerinden birinin evine giden okul müdürü:

— Madam, dedi, söyleyeceklerim biraz canınızı sıkacak ama, oğlunuz Andre'nin durumu beni bayağı endişeye düşürüyor.

— Neden?

— Doğrusunu söylemek gerekirse, oğlunuz diğer çocuklara hiç benzemiyor. Dudaklarına ruj, gözlerine sürme çekiyor, topuklu ayakkabılar ve dantelli iç çamaşırları giyiyor.

Üzüntüsü her halinden belli olan genç anne:

— Ne diyeyim bilmem ki mösyö, dedi. Bu oğlanı, babasının öte berisini kullanma huyundan bir türlü vazgeçiremedim!

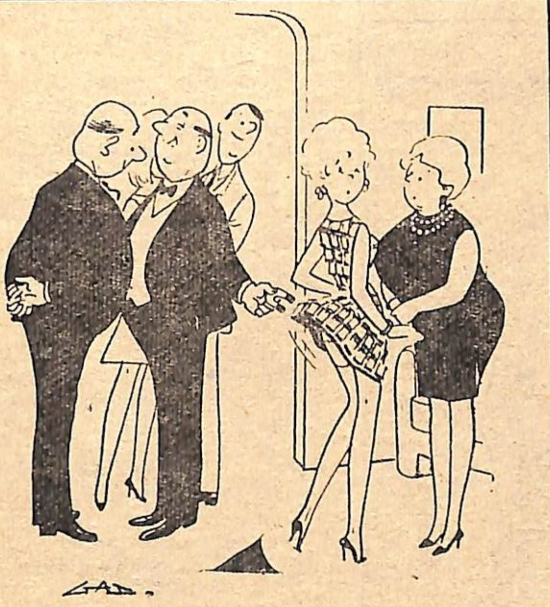
— Doğum günün için sana yalnız bir tek şey hediye edebilirim!

Yerinde buluş

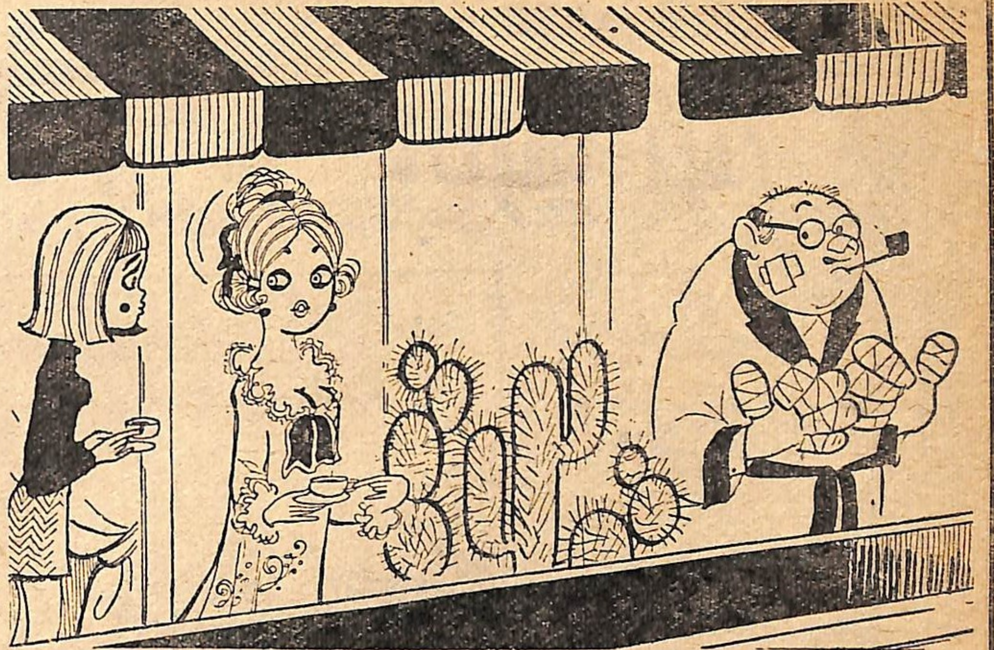
Delikanlı askere gitmek istemiyordu. Sıhhi kuruldan geçerken doktorları kandırmak için, gözlerine birkaç damla sirke döktü, sonunda «Gözlerindeki mahiyeti anlaşılamayan rahatsızlık geçene kadar, bir süre daha askerlik görevini yapamaz» diye bir rapor almayı başardı. Başarısını kutlamak hevesiyle de hemen o gece sinemaya gitti. Antrakta ne görsün? Kendini muayene eden doktor binbaşının yanına düşmemiş mi? Ne yapacağını şaşırdı ve o şaşkınlıkla da gözlerini kırpıştırarak doktor binbaşıya:

— Affedersiniz matmazel, dedi, burası Beziers'e kalkacak üç numaralı trenin peronu mu?

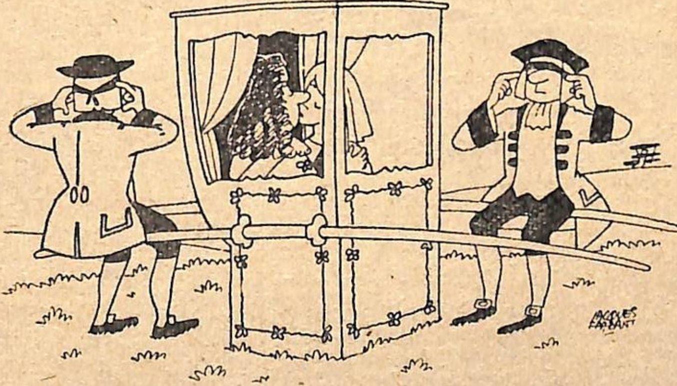
Dünya Karikatürleri

— MADENİ ELBİSELER MODA OLDUĞUNDAN BERİ HEP YANIMDA TAŞIYORUM !..

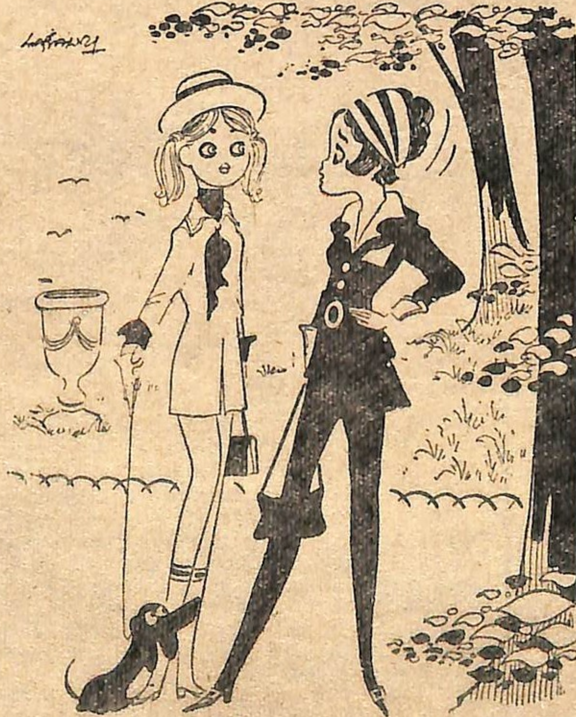
— BU DİKENLİ NEBATLARI BURAYA KOYDUĞUMDAN BERİ KENDİMİ DAHA GÜVENDE HİSSEDİYORUM !..

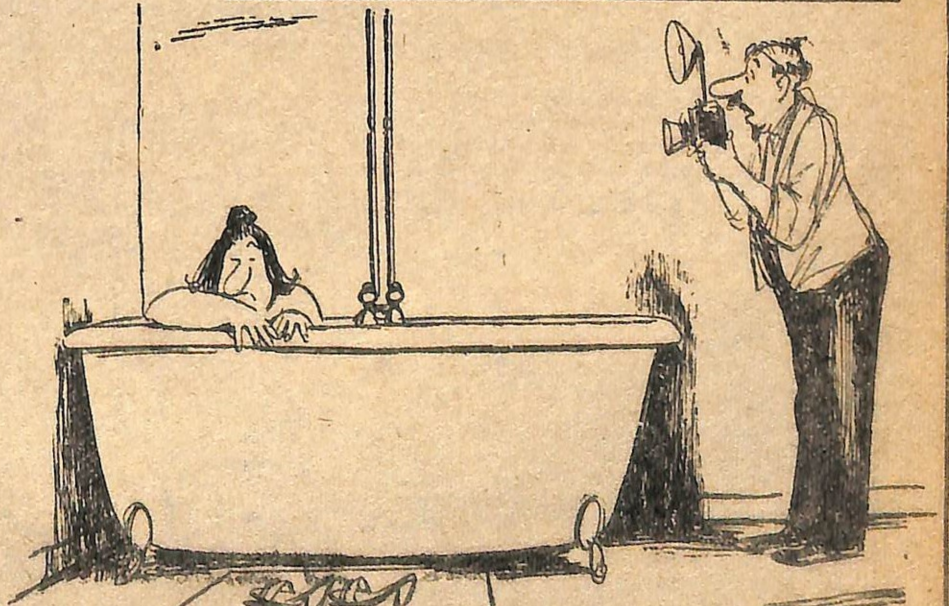
YAZISIZ

YAZISIZ

— 1500 FRANGA BİR EV BULDUM. ŞİMDİ DE AYDA 5000 FRANK KAZANAN BİR KOCA BULMAM LÂZIM ...

— O MEŞHUR ŞUH TEBESSÜMÜNÜ GÖSTER DE, MİLLET KAPAK KIZI GÖRSÜN !..

Şansınız. Başarınız ve istikbaliniz, Türkiye Vakıflar Bankasında açtıracağınız hesapla Gerçekleşir.

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın : 20446 - A - 11978 — 64)

DİKKAT

Aziz okuyucular,

Hayat hikâyenizin ve resminizin bir kitapta yayınlanmasını ister misiniz?

İsteyenlere geniş izahat verilir.

Adres :

Güneş Yayınevi P.K. 232

ANKARA

(Heriş Reklâm: 1059 — 67)

Akbaba

Gelecek Sayımızda

Aziz Nesin'in Mizah Şaheseri :

Rüzgârı Yeter !..

※

Vakit Varken..

Yazan : Refik ERDURAN

※

Cafer ZORLU'nun fırçasından:

Haftanın Panoraması

Muzaffer İZGÜ, Vedat SAYGEL, Nimet ARZIK, Salâhattin KUTLU, Reşit AŞÇIOĞLU, Samim AGAR, Süheylâ AYKUT, Attilâ DAMAR'ın en güzel yazıları.

Suavi Süalp'in «Eğlencelik» sayfasında:

Otomobil üzerine seçme sözler! Bindiğiniz araba karakterinizi ele veriyor!

※

Semih BALCIOĞLU, Cafer ZORLU, Zeki BEYNER, Şadi DİNÇÇAĞ, Suat YALAZ, ŞENOL, ORHAN ve diğerlerinin birbirinden güzel 40 karikatürü.

AKBABA EVİNİZİN NEŞESİDİR.

Akbaba

(Ak. : 66)

bütün yurtta

TÜRKİYE HALK BANKASI A. Ş.

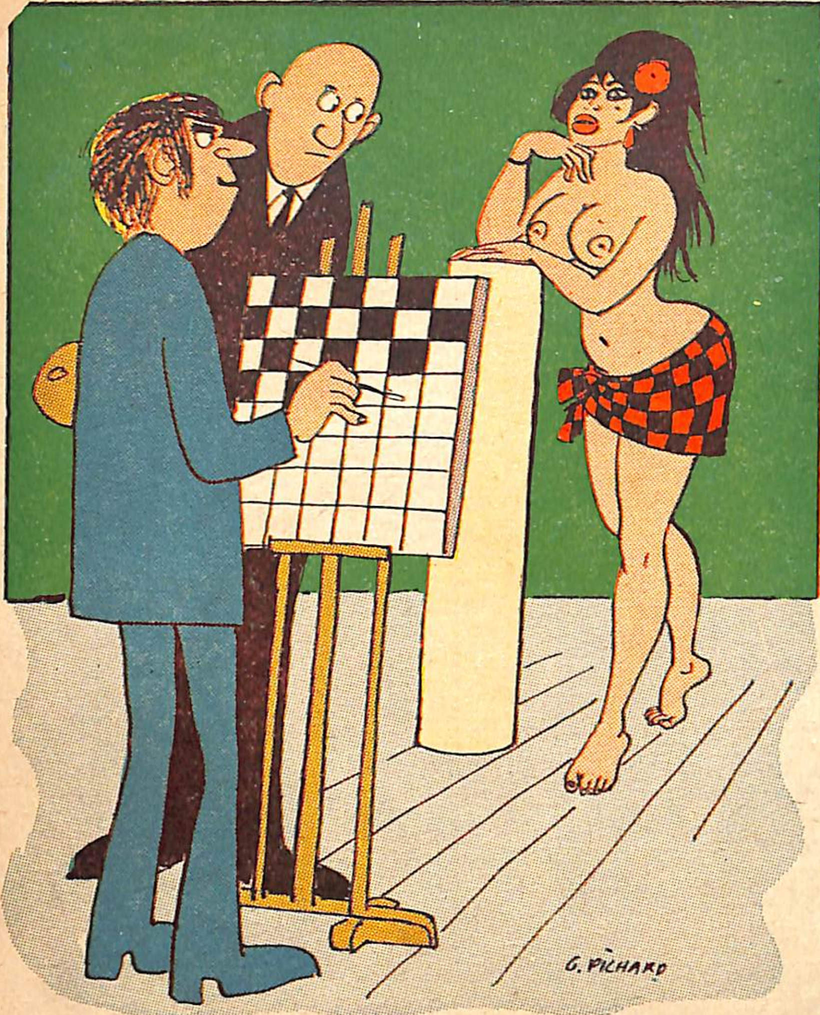
Halktan Aldığını

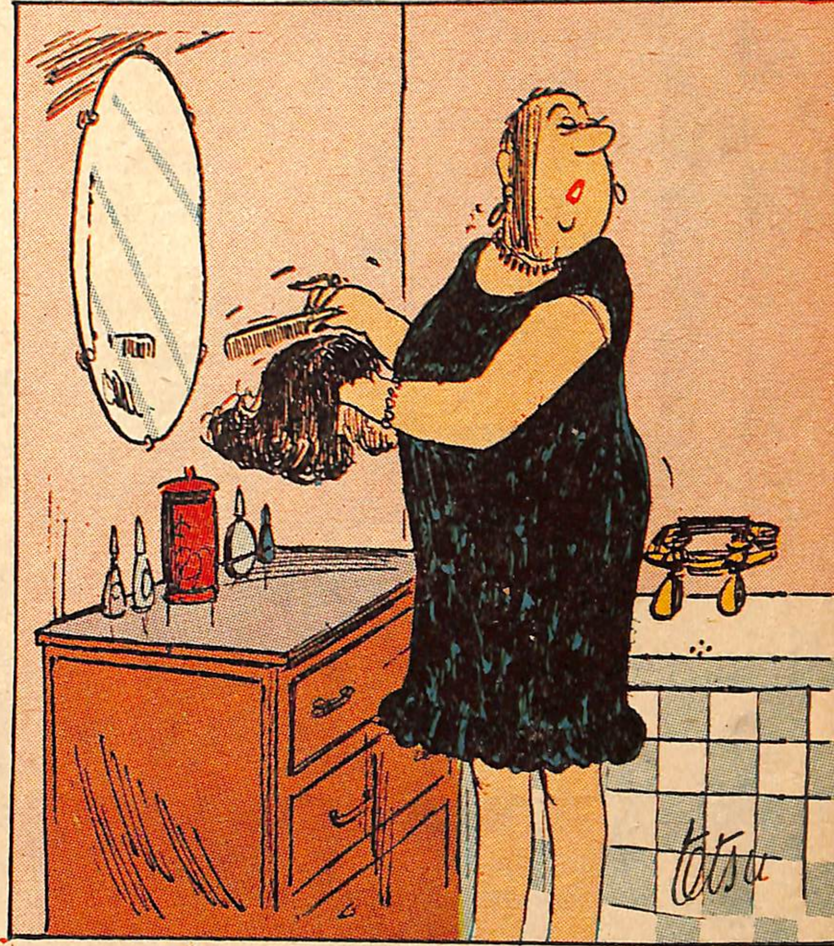
HALK'a veren banka

(Basın : 10265 - A - 20101 — 65)

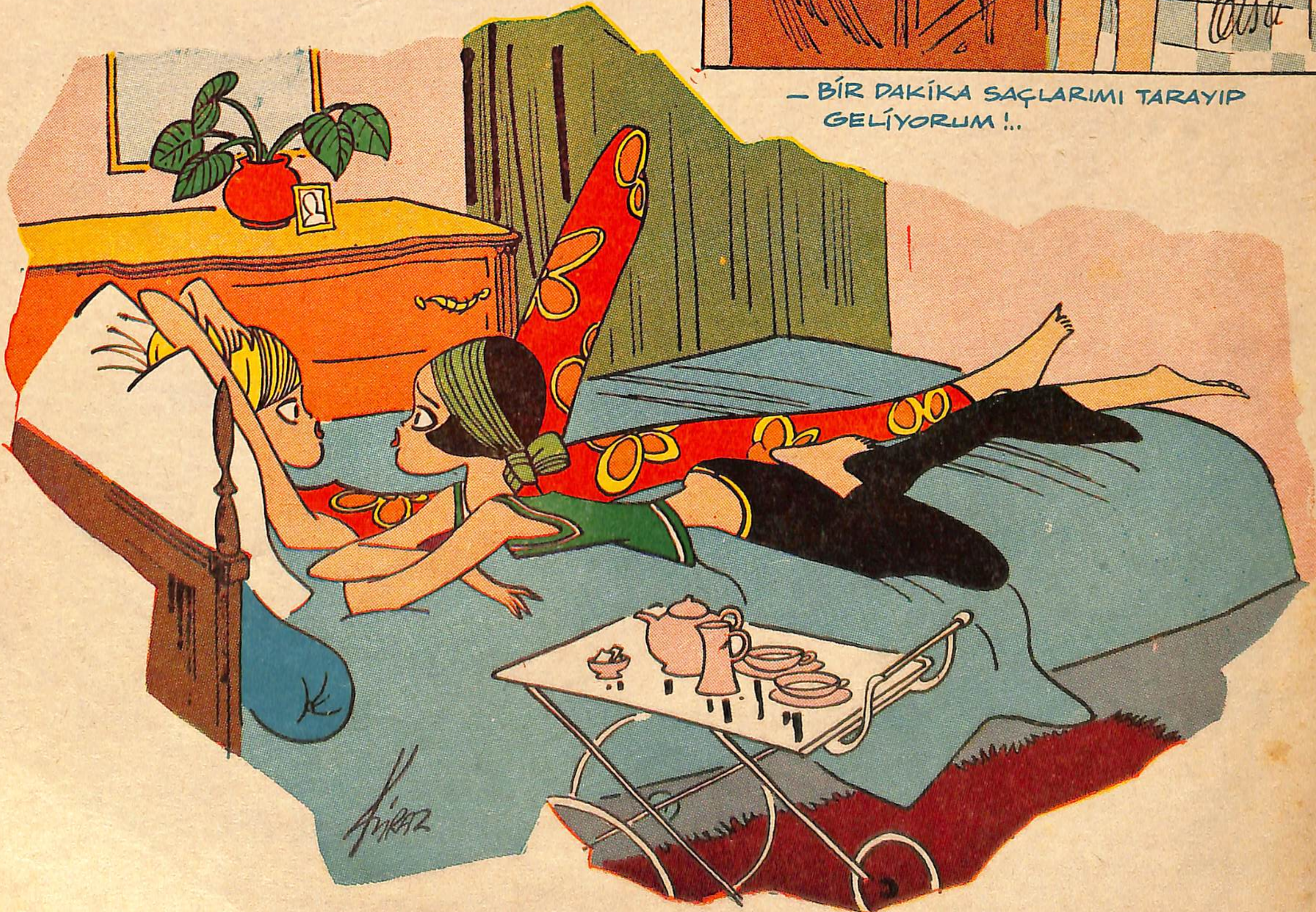
Akbaba

— DAMADAN SONRA SIRA MADAMA MI GELECEK ?..

— BİR DAKİKA SAÇLARIMI TARAYIP GELİYORUM !..

— EN BÜYÜK KUSURUM : BENDEN HOŞLANAN ERKEKLERE MUKAVEMET EDEMEYİŞİMDİR !..